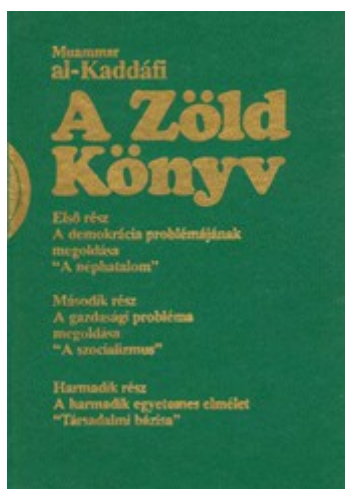

KADDÁFI

A Zöld Könyv

Muammar al-Kaddáfi

A Zöld Könyv

Első rész

A demokrácia problémájának megoldása

“A néphatalom”

G-DRUCK TULLN

A DEMOKRÁCIA

“A NÉPHATALOM”

A HARMADIK EGYETEMES

ELMÉLET POLITIKAI ALAPJA

A KORMÁNYZÁS ESZKÖZE

A KORMÁNYZÁS ESZKÖZE

“A kormányzás eszköze az az elsősorú politikai probléma, mellyel az emberi közösségeknek szembe kell nézniük”.
“Legtöbbször még a családon belüli konfliktus is erre a problémára vezethető vissza.”

“Az új társadalmak létrejötte után nagyon súlyos lett ez a probléma.”

A társadalmakra nehezedik, mert veszélyeitől és súlyos hatásától szenvednek. Még nem sikerült nekik végleges és demokratikus megoldást találniuk. A jelen ZÖLD KÖNYV a kormányzási eszköz problémájának végleges és elvi megoldását nyújtja.

Ma a világ valamennyi politikai rendszere a kormányzási eszközök hatalomért vívott harcának az eredménye. Ez a harc lehet békés, vagy fegyveres, mint az osztályok, szekták, törzsek, pártok vagy személyek harca. Ennek eredménye mindig egy kormányzási eszköz győzelme, legyen szó egyénről, csoportról, pártról vagy osztályról és a nép, vagyis a valódi demokrácia veresége.

Az a politikai küzdelem, melynek eredményeképpen egy jelölt például a választók összes szavazatának 51%-át szerzi meg, diktatórikus kormányzási eszközhöz vezet, habár ez áldemokratikus külsőben jelenik meg.

Hiszen **a választók 49%-át egy olyan kormányzási eszköz fogja irányítani, melyet nem szavaztak meg, hanem rájuk kényszerítettek.**

Ez diktatúra.

Ez a politikai küzdelem olyan kormányzási eszköz győzelméhez is vezethet, mely csak a kisebbséget képviseli. Ez történik akkor, amikor a választók szavazatait elosztják a jelöltek között, akik közül az egyik több szavazatot kap, mint a többiek közül bárki külön-külön. Ha viszont összeadják a nála kevesebbet elért szavazatait, akkor ez alkotja az óriási többséget. Ennek ellenére azonban a kevesebb szavazatot elnyerő lesz a győztes és sikerét törvényesnek és demokratikusnak tekintik. **Valójában pedig diktatúra jön létre hamis demokratikus külsőben.** Ez a világban jelenleg uralmon lévő politikai rendszerek lényege. Világos, hogy az igazi demokráciát meghamisítják, és valójában diktatórikus rendszerek.

A PARLAMENTEK

Nincs képviselő a nép helyett!
A képviselő csalás!

A parlamentek képezik a világban jelenleg uralkodó új, hagyományos demokráciának a gerincét. A parlament a nép hamis képviselője, a parlamentáris rendszerek pedig félrevezető megoldást jelentenek a demokrácia problémájának. A parlament alapjában azért jön létre, hogy helyettesítse a népet, de már maga ez az alap antidemokratikus, mert **a demokrácia a néphatalmat jelenti, nem képviselőjének hatalmát!**

A parlament pusztán a nép távollétét jelenti.

A parlament in absentia uralom.

Az igazi demokrácia csak magának a népnek a részvételével, nem pedig képviselőinek a részvételével jöhet létre. A parlamentek törvényes gáttá lettek a népek és a hatalom gyakorlása között, minthogy elszigetelték a tömegeket a politika gyakorlásától, s nevükben saját maguk számára monopolizálták a szuverenitást. A népek számára csak a demokrácia hamis külseje maradt meg, mely abban nyilvánul meg, hogy hosszú sorokba állnak, hogy szavazólapjaikat elhelyezzék az urnákba.

Hogy felfedjük a parlament valódi jellegét, meg kell vizsgálnunk, honnan jön ez a testület. Vagy választókerületek, vagy egy párt, vagy pártok koalíciója alapján választják meg vagy kijelölik. Ezek a módozatok azonban antidemokratikusak.

A lakosságnak választókerületekbe történő felosztása ugyanis azt jelenti, hogy egyetlen képviselő a nép ezreit vagy százezreit, vagy millióit képviseli a lakosság számának megfelelően. Ez azt jelenti, hogy a képviselőt semmilyen népi, szervezeti kötelék nem fűzi a választókhöz, mivel az egész nép képviselőjének tekintik, ugyanúgy, mint a többi képviselőt.

Ezt kívánja meg az uralkodó hagyományos demokrácia. Következésképpen a tömegek véglegesen elszakadnak a képviselőtől, a képviselő pedig véglegesen elszakad a tömegektől. Pusztán azért, mert elnyerte szavazataikat, kisajátítja a felettük való szuverenitást, s helyettük intézi ügyeiket. Így a világon jelenleg uralkodó hagyományos demokrácia a parlament tagját szentséggel és mentességgel ruházza fel, amit viszont megtagad a nép egyedeitől.

A parlamentek a demokrácia meghamisítását jelentik.

Ez azt jelenti, hogy a parlamentek elragadták a néphatalmat és a maguk számára monopolizálták. Ma a népeknek jogában áll, hogy népi forradalommal harcoljanak azoknak az eszközöknek a lerombolásáért, amelyek monopolizálták a demokráciát és a szuverenitást, kisajátítva a tömegek akarátát, s melyeket parlamenteknek neveznek.

Ugyancsak jogukban áll kinyilvánítani jelszavukat, mely abban az új elvben ölt testet, hogy **“Nincs képviselet a nép helyett!”** Ha a parlament egy pártból alakul, annak eredményeként, hogy győzött a választásokban, akkor ez ebben az esetben a **pártnak a parlamentje és nem a népé**, hiszen a pártot képviseli és nem a népet.

A parlament által kijelölt végrehajtó hatalom a győztes párt hatalma és nem a nép hatalma.

Ugyanez a helyzet az olyan parlament esetében is, amelyben minden párt egy bizonyos számú helyet szerez. Ezeknek a helyeknek a birtokosai ugyanis pártjukat képviselik és nem a népet. A hatalom, melyet ez a koalíció hoz létre, ezeknek a koalíciós pártoknak a hatalma és nem a népé. Ezekben a rendszerekben a nép a zsákmány, amiért marakszanak, belőle csinálnak bolondot, őt zsákmányolják ki ezek a politikai testületek, melyek a hatalomért küzdenek.

Céljuk, hogy megszerezzék a nép voksait, a nép pedig csöndes, rendezett sorokban áll, mely úgy mozog, mint a rózsafüzér, hogy bedobja szavazólapját az urnákba. Ugyanolyan ez, mint ahogy más papírlapokat meg a szemétkosárba hajít. Ilyen az egész világon ma uralkodó hagyományos demokrácia, egy- vagy két-, vagy többpárti, vagy párt nélküli rendszerről is legyen szó. Ennek alapján világos, hogy **“A képviselet csalás”**.

Azok a parlamentek pedig, amelyek kijelöléssel jönnek létre, vagy örökletesek, a demokráciának még csak látszatával sem rendelkeznek. Minthogy a képviselőválasztások rendszere a voksok megszerzésére irányuló propagandán alapszik, itt valójában szó szerinti értelemben vett demagóg rendszerről van szó. **A szavazatokat meg lehet vásárolni és meg lehet hamisítani. A szegények képtelenek választási kampányokat folytatni, amikben mindig csak a gazdagok győznek!**

A filozófusok, gondolkodók és az írók akkor léptek fel a képviseleti rendszer elmélete mellett, amikor a királyok, szultánok, hódítók nyájként terelgették a népeket, s akik ennek nem is voltak tudatában. A legtöbb, amit a népek ebben a korban akarhattak, az volt, hogy legyen egy képviselőjük az uralkodókkal szemben. Ezek azonban még ezt is elutasították. A népek azért vívtak hosszú és keserves küzdelmet, hogy ez a vágy megvalósuljon! Most viszont, a köztársaságok korának győzelme és a tömegek korának kezdete után értelmetlen dolog lenne demokráciának tekinteni képviselők kicsiny csoportjának megválasztását a nagy tömegek képviseletére. Ez elavult elmélet és idejétmúlt gyakorlat. **A hatalommal teljes mértékben a népek kell rendelkeznie.**

A világ által ismert legvadabb diktatúrák a parlamentek árnyékában jöttek létre!

A PÁRT

A pártrendszer abortálja a demokráciát!

A párt a mai diktatúra, a modern diktatórikus kormányzás eszköze. A párt ugyanis a rész uralmát jelenti az egész felett. Ez a legfrissebb diktatórikus eszköz. A parlamentek, bizottságok és a tagjai által kifejtett propaganda révén lehetővé teszi egy látszólagos demokrácia létrehozását. A párt egyáltalán nem demokratikus eszköz.

Olyanokból áll, akiknek közös az érdekük, vagy a látásmódjuk vagy a kultúrájuk, vagy egy helyhez kötődnek, vagy közös az ideológiájuk. **Ezek azért hozzák létre a pártot, hogy érdekeiket realizálják** vagy szemléletmódjukat rákényszerítsék az egész társadalomra, vagy ideológiájuk uralmát kiterjesszék rá.

Aki pártokat alakít, áruló!

Céljuk a hatalom, programjuk végrehajtásának ürügyén. Demokratikusan megengedhetetlen, hogy e pártok bármelyike is az egész népen uralkodjon, mert a nép számos, különböző érdeket, nézetet, vérmérsékletet, helyet és elképzelést képvisel.

A párt diktatórikus uralmi eszköz, mely lehetővé teszi az azonos szemléletű és érdekű embereknek, hogy az egész népen uralkodjanak. Pedig a párt kisebbséget jelent a nép vonatkozásában. A párt alapításának a célja a nép feletti uralom eszközének megteremtése, vagyis a párt segítségével uralkodni azokon, akik a párton kívül vannak. A párt egy mesterséges tekintély elven alapszik, azon, hogy a párttagok a nép többi tagján uralkodnak. A párt feltételezi, hogy hatalomra jutása eszköz céljainak

megvalósítására, s feltételezi, hogy céljai egyben a nép céljai is.

Ez a pártiktatúra igazolásának teóriája, s ugyanezen a teórián alapszik bármilyen diktatúra. Bármennyi pártról is legyen szó, a teória ugyanaz. Sőt, ha több párt van, kiéleződik a hatalomért vívott harc. **A hatalomért vívott pártharc a nép vívmányai alapjainak lerombolásához vezet**, s elpusztít bármilyen, a társadalom javát szolgáló tervet. A vívmányok lerombolása, és a tervek megíúsítása ugyanis igazolja azt a próbálkozást, hogy aláássák az uralkodó párt pozícióit, s elfoglalják a helyét.

A pártok egymás elleni harcukban, ha fegyverhez nem is folyamodnak, de egymás cselekedeteit lejárátják és nevetségessé teszik. Ez a harc elkerülhetetlenül a társadalom vitális és magasabb érdekeinek kárára folyik. Egy részük, vagy éppenséggel valamennyi áldozatul esik a kormányzási eszközök hatalmi harcának.

Ezen érdekek lerombolása támogatja az ellenzéki pártnak vagy pártoknak az érvelését a kormánypárttal vagy pártokkal folytatott vitában. Az ellenzéki pártnak, mint kormányzási eszköznek, — és azért, hogy hatalomra jusson —, meg kell buktatnia a hatalmon lévő kormányzási eszközt.

Megbuktatása érdekében azonban le kell rombolnia vívmányait, kételyt kell ébresztenie tervei iránt, még akkor is, ha esetleg hasznosak a társadalom számára, hogy bebizonyítsa kormányzási eszközként való alkalmatlanságát.

Így a társadalom érdekei és programja áldozatul esnek a pártok hatalmi harcának, így a politikai tevékenység ellenére, melyet több párt harca vált ki, politikailag, szociálisan és gazdaságilag lerombolja egyrészt a társadalom életét, másrészt, a harc eredményeként az előzőhöz hasonló kormányzási eszköz győzedelmeskedik.

Tehát egy párt veszít, egy másik párt győz, de a nép és a demokrácia vereséget szenved. Ráadásul **a pártokat meg lehet venni, meg lehet vesztegetni belülről is meg külföldről is.**

A párt eredetileg azért jön létre, hogy képviselje a népet. Azután a pártvezetőség kezdi képviselni a párttagokat, majd a párt elnöke a pártvezetőséget. Világos, hogy a párt-játék félrevezető komédia, mely a demokrácia, látszólagos mezében önző, hatalmi tartalommal folyik, melynek alapját manőverek, csalások és politikai játék képezik. Mindez megerősíti, hogy a pártrendszer is diktatórikus eszköz, igaz, hogy modern. **A pártrendszer nyílt, leplezetlen diktatúra.** A világ még nem jutott rajta túl, s valójában ez a modern kor diktatúrája.

A győztes párt parlamentje, a párt parlamentje. A végrehajtó hatalom, melyet ez a parlament létrehoz, a párt hatalmát jelenti a nép fölött. A párt hatalom, mely feltételezi, hogy az egész nép hatalmát szolgálja, valójában a nép egy részének elkeseredett ellensége, nevezetesen az ellenzéki pártnak vagy pártoknak és támogatóiknak. **Az ellenzék nem jelent népi ellenőrzést az uralkodó párt hatalma felett, hanem maga is csak azt lesi, hogyan léphet a helyére a hatalomban.**

Az új demokráciában a törvényes ellenőrzést a parlament gyakorolja, mely tagjainak többsége az uralkodó pártból kerül ki, vagyis az ellenőrzés is a hatalom pártjéé, a hatalom pedig az ellenőrzés pártjéé. Így válik világossá, hogy mennyire hamisak, félrevezetőek és alaptalanok a világban ma uralkodó politikai teóriák, melyekből a jelenlegi hagyományos demokrácia származik.

“A párt a nép egy részét képviseli, a népi szuverenitás viszont oszthatatlan.”

“A párt a nép nevében uralkodik, de az igazság az, hogy nincs képviselet a nép helyett!”

A párt a modern kor törzse, ő a szekta. A társadalom, melyet egyetlen párt ural, éppen olyan, mint az a társadalom, melyben egyetlen törzs vagy egyetlen szekta uralkodik. Ugyanis, amint korábban említettük, a párt az emberek egy csoportjának szemléletmódját, érdekeit, eszméit vagy egyetlen helyet képvisel.

Következésképpen tehát kisebbség, ha összehasonlítjuk a nép számával. Ugyanez a helyzet a törzssel és a szektával is, ezek is kisebbséget jelentenek, ha a nép tagjainak számához hasonlítjuk őket. **Azonos érdekeik és azonos szektáriánus eszméik vannak.** Ezekből az érdekekből és eszmékből áll össze a közös szemléletmód, **nincs tehát különbség párt és törzs között a vérségi kötelék kivételével**, amely talán a párt létrejöttékor is megtalálható.

Semmiféle különbség nincs a hatalomért folytatott pártharcok, illetve a törzsek és szekták küzdelme között. Ha a törzsi és szektáriánus rendszer politikailag elvetendő és igazolhatatlan, ugyanúgy el kell vetni a pártrendszert is.

Mindkettő azonos úton jár, és azonos eredményhez vezet. A törzsi és szektáriánus harc ugyanolyan negatív romboló hatású a társadalomra, mint a pártharc.

AZ OSZTÁLY

Az osztályokon alapuló politikai rendszer éppen olyan, mint a párton, a törzsön vagy egy szektán alapuló politikai rendszer. Ez azt jelenti, hogy egy osztály uralkodik a társadalmon, mint ahogy teszi ezt egy párt, törzs vagy szekta. **Az osztály a társadalom olyan tagjainak csoportja, akiket azonos érdekek kötnek össze, éppen úgy, mint a pártot, a szektát vagy a törzset.** A közös érdekek a társadalom olyan csoportjának létéből fakadnak, melynek tagjait a vérségi kötelék, vagy a hit, vagy a kultúra, vagy a hely, vagy az életszínvonal fűzi össze.

Az osztály, a párt, a szekta és a törzs egyaránt ugyanazon okokból jön létre, melyek viszont ugyanazon eredményre vezetnek. Tehát a vérségi kötelék vagy a hit, vagy az életszínvonal vagy a kultúra, vagy a hely hozza őket létre és ezekből származik közös szemléletmódjuk is érdekeik megvalósítására. E csoportnak a társadalmi alakzata következőképpen osztály, párt, törzs, vagy szekta formájában jelenik meg.

Mindez azt eredményezi, hogy a csoportból egy társadalmi ok következtében olyan eszköz lesz, mely politikai módszerekkel tevékenykedik e csoport szemléletének és érdekeinek megvalósításán. Mindenesetre, a nép nem az osztály, vagy a párt, vagy a törzs,

vagy a szekta. Ezek csak a népnek egy részét képezik és így kisebbséget képviselnek a népen belül. **Ha a társadalomban uralomra jut egy osztály vagy párt, vagy törzs, vagy szekta, akkor az uralkodó rendszer diktatórikus lesz.**

Ezzel együtt azonban az osztálykoalíció és a törzsi koalíció előnyösebb a pártkoalíciónál, hiszen a nép eredetileg törzsekből tevődik össze. Ritkán találhatók olyanok, akik nem tartoznak valamilyen törzsbe és minden ember valamilyen osztály tagja.

A párt vagy pártok esetében viszont nem az egész nép tartozik a tagságukba. Következésképpen a párt vagy a pártkoalíció a kisebbséget jelenti a tagságon kívüli hatalmas tömegekkel szemben. Az igazi demokráciában egyetlen osztálynak sem lehet joga arra, hogy felszámolja a többi osztályt saját érdekében, s egyetlen pártnak sem lehet joga arra, hogy a többi pártot megsemmisítse ugyancsak a saját érdekében, de egyetlen törzsnek sem lehet joga a többi törzs felszámolására a maga érdekében, vagy a szektának a többi szekta megszüntetésére a maga érdekében.

Ha ezt elfogadjuk, akkor lemondunk a demokrácia logikájáról, s az erő logikájához folyamodunk. Ez az eljárás diktatórikus cselekedet, hiszen nem állna az egész társadalom érdekében, mert az nem egyetlen osztályból, vagy egyetlen törzsből áll, de még csak nem is egyetlen szektából, vagy egyetlen párt tagjaiból.

Ilyesmit nem lehet igazolni. **A diktatúra azzal igazolja magát, hogy a társadalom valóban számos alkotóelemből tevődik össze, de egyiküknek meg kell semmisítenie a többit, hogy csak ő maradjon meg.** Ilyen cselekedet viszont nem áll az egész társadalom érdekében, hanem csak egy osztály vagy egy törzs, vagy egy szekta, vagy egy párt javát szolgálja, vagyis azokat, akik a társadalom helyére lépnek. A likvidálás ugyanis eredetileg a társadalomnak azon tagjai ellen irányul, akik nincsenek benne a pártban, vagy az osztályban, vagy a törzsben, vagy a szektában, mely ezt a likvidálást végrehajtja.

A pártharcok miatt széttagolt társadalom **éppen olyan, mint a szektariánus vagy törzsi harcok által sújtott társadalom.**

A párt, mely egy osztály nevében jön létre, automatikusan ez osztály helyére fog lépni. Ez a spontán átalakulás mindaddig tart, amíg a párt örökébe nem lép a saját osztályával szemben ellenséges osztálynak is.

Az osztály, mely öröklí a társadalmat, öröklí annak jellegzetességeit is. Ez azt jelenti, hogy pl. ha a munkásosztály felszámolná a többi osztályt, akkor ez a munkásosztály lenne az egész társadalom örököse, vagyis ő képezné a társadalom szociális és anyagi alapját. Az örökös ugyanis magán viseli az örökhagyó jellegzetességeit is, még akkor is, ha ezek a tulajdonságok nem jelennek meg azonnal. **Idővel azonban ez megtörténik, s a likvidált osztályok jellegzetességei felbukkannak magán a munkásosztályon belül.**

E jellegzetességek birtokosai aztán e karakterisztikumoknak megfelelő különböző magatartásformákat vesznek fel. Így fokozatosan a munkásosztályból egy külön társadalom lesz, ugyanazokkal az ellentmondásokkal, mint amelyek megvoltak a régi társadalomban is. **Először differenciálódik az egyének anyagi és szellemi színvonala, majd megjelennek a csoportok,** melyek azután automatikusan osztályokká alakulnak, ugyanolyan osztályokká, mint azok voltak, melyeket felszámoltak. Kijúdul a társadalom feletti uralomért folytatott küzdelem. Minden egyénekből álló közösség, majd minden csoport, végül minden új osztály megpróbálja, hogy ő legyen a kormányzás eszköze.

A társadalom anyagi alapja nem szilárd, mert szociális jellegű is. A társadalom egyetlen anyagi alapjának kormányzási eszköze stabilizálódhat egy időre, de ez megszűnhet, mihelyt ugyanebből az egyetlen anyagi alapról új anyagi és szociális szintek alakulnak ki.

Minden társadalom, melyben osztályok harcolnak egymással, valaha egyetlen osztályból álló társadalom volt, de a dolgok természeténél fogva ebből az osztályból újabb osztályok alakultak ki.

Az az osztály, mely kisajátítja mások tulajdonát, s a maga kezébe veszi azt, hogy a kormányzási eszköz stabilizálódjék a maga érdekében, rájön, hogy ez a tulajdon ugyanolyan módon hat az osztályon belül, mint ahogy hatott az egész társadalomban.

Röviden, mindazok a próbálkozások, melyek arra irányultak, hogy egyesítsék a társadalom anyagi alapját, a kormányzás problémájának megoldása érdekében, vagy, hogy véget vessenek a harcnak egy párt vagy egy osztály, vagy egy szekta vagy egy törzs javára, megghiúsultak, éppen úgy, mint azok a próbálkozások, melyek a tömegeket képviselők választásával, vagy véleményüknek népszavazásokon való kikérésével kívánták kielégíteni. Ezeknek a próbálkozásoknak a folytatása idővesztéseség, másrészt pedig a népek kigunyolását jelenti.

NÉPSZAVAZÁS

A népszavazás a demokrácia kijátszása. Akik "igen"-t mondanak és akik "nem"-et, valójában nem juttatják kifejezésre saját akarataikat. A modern demokrácia nevében inkább elhallgattatták *őket*, s csak egyetlen szó, az "igen", vagy a "nem" kimondását engedélyezték nekik. Ez bizony a legkeményebb, legelnyomóbb diktatórikus rendszer! Annak, aki "nem"-et mond, meg kell magyaráznia ennek okát is, és hogy miért nem mondott "igen"-t. Annak, aki "igen"-t mond, meg kell világítania egyetértését, és hogy miért nem mondott "nem"-et. Mindenkinek meg kell mondania mit akar, s mi az oka beleegyezésének, vagy elutasításának.

Mi tehát az az út, melyet az emberi közösségeknek követniük kell, hogy véglegesen megszabaduljanak a zsarnokság és a diktatúra korától?

Mivel a demokrácia kérdésében a megoldhatatlan probléma az eddigiek során a kormányzási eszköz volt, ahogy ez kifejezésre jutott a pártok, osztályok és egyének küzdelmeiben, s minthogy a választási rendszerek és a népszavazás kitalálása csak elkendőzte a probléma megoldására irányuló sikertelen kísérletek csődjét.

A megoldást az jelenti, hogy meg kell találni azt a kormányzási eszközt, mely nem tartozik a fentiekhez, melyek a harc részesei, s a társadalomnak csak egyetlen oldalát képviselik. Vagyis olyan kormányzási eszközt kell találni, mely nem párt, vagy osztály, vagy szekta, vagy törzs, hanem mint kormányzási eszköz, maga a nép, s nem annak képviselője, vagy helyettesítője.

Nincs képviselet a nép helyett! És a képviselet csalás! Ha ez az eszköz megtalálható, akkor megoldódik a probléma és létrejön a népi demokrácia, az emberi közösségek pedig véget vetnek a zsarnokság és a diktatórikus rendszerek korának, s helyükbe lép a néphatalom.

A **ZÖLD KÖNYV** végleges megoldását nyújtja a kormányzási eszköz problémájának, s megmutatja a népeknek az utat, hogy lépjenek át a diktatúra korából a valódi demokrácia korszakába.

Ez az új elmélet a képviseletet vagy helyettesítést kizáró néphatalom alapján áll. Rendezett és hatékony módon valósítja meg a közvetlen demokráciát. Különbözik a közvetlen demokrácia megvalósítására irányuló régebbi próbálkozástól, melyet nem lehetett alkalmazni a valóság talaján, s nélkülözötte a komolyságot is, mert híján volt az alsóbb szintű népi szervezeteknek.

A NÉPI KONGRESSZUSOK ÉS A NÉPI BIZOTTSÁGOK

A népi kongresszusok képezik a népi demokrácia megvalósításának egyedüli eszközét.

Bármilyen, a népi kongresszusoktól eltérő kormányzati rendszer antidemokratikus. A világon jelenleg uralmon lévő kormányzati rendszerek nem lesznek demokratikusak, míg át nem térnek erre a szisztémára. A népi kongresszusok jelentik az utolsó állomást a népeknek a demokrácia felé vezető útján.

A népi kongresszusok és a népi bizottságok a népeknek a demokráciáért vívott harcban aratott végső gyümölcse.

Nincs demokrácia népi kongresszusok nélkül!

A népi kongresszusok és a népi bizottságok nem annyira a képzelet szüleményei, mint inkább az emberi gondolat termékei, mely magába olvasztotta a demokrácia megvalósításában szerzett valamennyi emberi tapasztalatot.

A közvetlen demokrácia az az ideális módszer, mely, ha valóban megvalósul, vitathatatlan és ellentmondást nem tűrő. A népet ugyanis, bármekkora legyen is, nem lehet egyidőben összegyűjteni, hogy megvitassa, tanulmányozza és eldöntse politikáját. Ezért tértek el a nemzetek a közvetlen demokráciától.

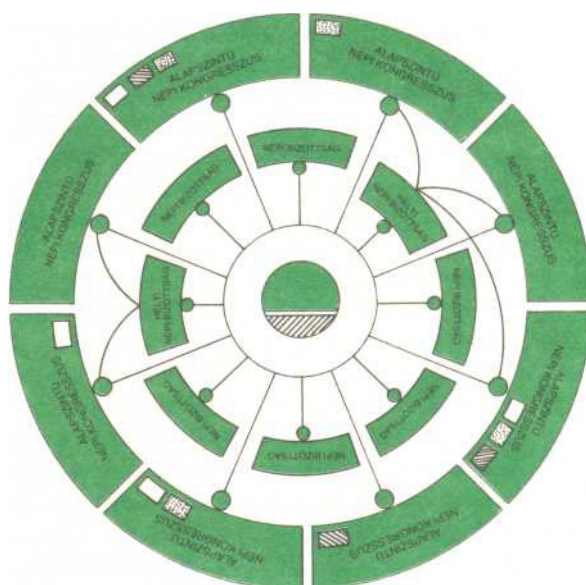
A közvetlen demokrácia pusztán a realitás világától távol eső utópista elképzelés maradt. Különböző kormányzási teóriákkal helyettesítették, olyanokkal, mint a parlamentek, pártkoalíciók, népszavazások. Mindezek oda vezettek, hogy a nép elszakadt a saját ügyeiben való politizálástól. Megfosztották szuverenitásától, hatalmától az egymás után következő és a hatalomért küzdő kormányzati eszközök, az egyéntől kezdve az osztály, a szekta, a törzs, a parlament, a párt.

Bizottságokat mindenütt!

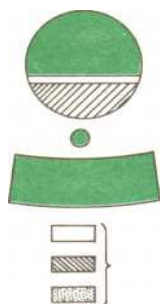
A **ZÖLD KÖNYV** hírül adja a népeknek a közvetlen demokráciához vezető út felfedezését egy példanélküli és gyakorlati rendszer alapján. Nyilvánvaló, hogy két értelmes ember nem vitatja egymás között, hogy a közvetlen demokrácia az ideális. Ez annak ellenére így van, hogy módszerét mindeddig nem lehetett alkalmazni. Minthogy azonban ez a harmadik egyetemes elmélet a közvetlen demokrácia reális gyakorlatát tárja elénk, a demokrácia problémája véglegesen megoldódott a világon.

A tömegeknek most már csak azért kell harcolniuk, hogy felszámolják a világban jelenleg uralmon lévő diktatórikus uralmi formákat, melyeket félrevezetően demokratikusnak neveznek olyan különböző megnyilvánulási formáiban, mint a parlamentek, a szekta, a törzs, az osztály, az egy-, a két- és többpártrendszer.

A NÉPHATALOM

JELMAGYÁRAT :

AZ ÁLTALÁNOS NÉPI KONGRESSZUS FŐTITKÁRSÁGA ÁLTALÁNOS NÉPI BIZOTTSÁG
 A KONGRESSZUS TITKÁRSÁGA
 A KÜLÖNBÖZŐ VÉGREHAJTÓ SZÉKTOROK
 /MEZŐGAZDASÁG - OKTATÁS - EGÉSZSÉGÜGY - LAKÁSÜGY STB./
 SZAKSZERVEZET V. TÁRSULAT V.SZÖVETSÉG

A demokráciának csak egy módszere és egy elmélete van. A demokratikusnak kikiáltott rendszerek eltérő és különböző volta csak azt bizonyítja, hogy ezek nem demokratikusak. A néphatalomnak csak egy arca van, s csak egyetlen módon, a népi kongresszusok és népi bizottságok segítségével valósítható meg.

Nincs demokrácia népi kongresszusok nélkül és bizottságokat mindenüvé!

Először a nép alapszintű népi kongresszusokra oszlik. Minden kongresszus bizottságot választ irányítására. A bizottságokból tevődnek össze minden területi egységen a nem alapszintű népi kongresszusok. Majd az alapszintű népi kongresszusok adminisztratív népi bizottságokat választanak a kormányzati adminisztráció helyére. Így a társadalom minden intézménye népi bizottságok irányítása alá kerül, az intézményeket irányító népi bizottságok pedig felelősek lesznek az alapszintű népi kongresszusok előtt. Ezek szabják meg a követendő politikát, és ellenőrzik a bizottságokat e politika végrehajtásában. Ezáltal az irányítás és az ellenőrzés is népivé válik, s a demokrácia ősi meghatározása, miszerint ***a demokrácia a nép ellenőrzését jelenti a kormány fölött, érvényét veszti.*** Helyébe lép viszont a helyes definíció, mely szerint ***„A demokrácia a nép ellenőrzését jelenti saját maga felett”.***

A demokrácia a nép ellenőrzése saját maga felett!

Valamennyi állampolgár, aki tagja ezeknek a népi kongresszusoknak, funkció és foglalkozás szerint olyan különböző csoportokba és szektorokba tartozik, mint munkás, paraszt, diák, kereskedő, mesterember, hivatalnok, stb. Ezeknek meg kell alakítaniuk saját szakszervezeteiket és szakmai szövetségeiket, amellyel, hogy mint állampolgárok, egyúttal tagok vagy vezetők az alapszintű népi kongresszusokban vagy a népi bizottságokban. A népi kongresszusok, a népi bizottságok, a szakszervezetek és szövetségek által megvitatott témák végső formát az általános népi kongresszuson nyernek, ahol a népi kongresszusok, a népi bizottságok, a szakszervezetek és a szakmai szövetségek vezetői ülnek össze.

Az évente gyűlésező általános népi kongresszus által megvitatott kérdéseket azután a népi kongresszusok, a népi bizottságok, a szakszervezetek és a szövetségek elé utalják, hogy az alapszintű népi kongresszusoknak felelős népi bizottságok, hozzáláthassanak a végrehajtásnak. Az általános népi kongresszus nem egyszerűen tagok vagy átlagemberek konglomerátuma, mint a parlamentek, hanem az alapszintű népi kongresszusok, a népi bizottságok, a szövetségek, a szakszervezetek és valamennyi szakmai egyesület együttese.

Ily módon a kormányzási eszköz problematikája önmagától megoldódik, s eltűnnek a diktatórikus eszközök. A nép maga lesz a kormányzási eszköz, s a demokrácia dilemmája végleges megoldást nyer a világon.

A TÁRSADALOM TÖRVÉNYE

A törvény kérdése a kormányzási eszköz problémájához hasonló. Ezt sem sikerült még a modern korban megoldani, habár a történelem bizonyos időszakaiban megtalálták a megoldást.

Érvénytelennek és igazságtalannak kell tekintenünk azt, hogy egy bizottság vagy parlament hozzon törvényt a társadalom számára. Ugyancsak érvénytelen és antidemokratikus, ha egy személy vagy egy bizottság, vagy egy parlament módosítja, illetve visszavonja a társadalom törvényét.

Mi tehát a társadalom törvénye? Ki szövegezi meg? Mi a jelentősége a demokrácia szempontjából?

Bármely társadalom valódi törvénye a szokás / hagyomány / , vagy a vallás. Vagyis minden arra irányuló kísérlet, hogy e két forráson kívül álló törvényt hozzanak bármely társadalom számára, érvénytelen és illogikus. Az alkotmányok nem jelentik a társadalom törvényét. **Az alkotmány ember alkotta alaptörvény.** Ennek az ember alkotta alaptörvénynek forrásra van szüksége, hogy igazolhassa magát. A modern korban a szabadság problémája abban áll, hogy az alkotmányok váltak a társadalom törvényévé.

Ezek az alkotmányok azonban csak a világon, uralmon lévő diktatórikus kormányzási eszközök, az egyének és pártok nézetére támaszkodnak. Bizonyítja ezt az egyes alkotmányok közötti eltérés, habár **az emberi szabadság mindenütt ugyanaz.** Az eltérés oka a kormányzási eszközök felfogásának különbözőségében keresendő. **Itt van a modern világban a szabadság sebezhető pontja.** A módszer, amellyel a kormányzási eszközök uralkodni akarnak a népek fölött, bennfoglaltatik az alkotmányban, s kényszerítik az embereket, hogy engedelmessé legyenek nekik azoknak a törvényeknek a nevében, melyek az alkotmányból származnak, amely viszont a kormányzási eszköz elképzelésének és temperamentumának köszönheti létét.

A diktatórikus kormányzási eszközök törvénye a természeti törvény helyére lépett. Az ember alkotta törvény elfoglalta a természetes törvény helyét, s így az objektív kritériumok eltűntek. Az ember ugyanaz mindenütt. Fizikai felépítése és ösztönei is azonosak. Ezért vált a természetes törvény a mindenütt azonos emberek logikus törvényévé. Később viszont az alkotmányok, az ember alkotta törvények úgy kezdtek tekinteni az embereket, mint akik nem azonosak.

Erre más igazolásuk nincs, mint hogy a kormányzási eszközök, az egyén, a parlament, az osztály, a párt valamennyien uralkodni akarnak a népeken. Így azt látjuk, hogy az alkotmányok rendszerint megváltoznak a kormányzási eszköz változásával. Ez azt bizonyítja, hogy az alkotmány a kormányzási eszközök temperamentumát tükrözi, az ő érdekeiket szolgálja, s nem természetes törvény.

Ez a szabadságot fenyegető veszély, mely ott rejlik az emberi társadalom valódi törvényének elvesztésében, illetőleg ember alkotta törvényekkel történő helyettesítésében, melyeket a kormányzási eszköz adott ki a célból, hogy uralkodjék a tömegeken. Ellenkezőleg, a kormányzati eszköznek kell követnie a társadalom törvényét.

A társadalom törvénye nem lehet megfogalmazás és kodifikálás tárgya. A törvény fontosságát az adja, hogy ez az a döntő kritérium, melynek alapján **meg lehet különböztetni** az igazat a hamistól, a helyest a helytelenről, **az egyének jogait a kötelességeiktől.**

A szabadság mindaddig veszélyeztetett helyzetben van, ameddig nincs a társadalomnak egy szent, szilárd szabályokon nyugvó törvénye, melyet nem változtathat meg, vagy helyettesíthet semmiféle kormányzási eszköz. Sőt, a kormányzási eszköznek kell követnie a társadalom törvényét.

Jelenleg azonban az egész világon a népek felett ember alkotta törvények uralkodnak, melyek a kormányzási eszközök hatalomért vívott harcának megfelelően változtathatók vagy visszavonhatók. Az alkotmányokra elrendelt időnkénti népszavazások sem elegendőek, mert **a népszavazás maga is a demokrácia becsapása,** hiszen csak egyetlen szót, egy "igen"-t, vagy egy "nem"-et engedélyez. Az emberalkotta törvények ereje a népszavazás elfogadására kényszeríti a népeket. Az alkotmányra történő népszavazás azonban még nem jelenti azt, hogy ez lenne a társadalom törvénye, hanem csak azt, hogy ez az alkotmány, vagyis a népszavazás tárgya, semmi több.

A társadalom törvénye örök emberi örökség, mely nemcsak az élők tulajdona. Éppen ezért, egy alkotmány megszövegezése, s a jelenlévők megszavaztatása meglehetősen komikus jellegű.

Az ember alkotta alkotmányokból származó ember alkotta törvények teli vannak az ember elleni anyagi büntetésekkel. A szokásjogban ilyen büntetéseket szinte nem találunk. **A szokásjog emberhez illő morális, nem pedig anyagi büntetéseket ró ki. A vallás átfogja és magába olvasztja a szokásjogot.**

Anyagi büntetéseinek legnagyobb részét az utolsó Ítélet napjára halasztja el. Legtöbb előírása tanítás, útmutatás és kérdésekre adott válasz. **Ez a törvény juttatja kifejezésre a legmegfelelőbbben az ember iránti tiszteletet.** A vallás csak szélsőséges esetekben ír elő azonnali büntetést, amikor ez elengedhetetlen a társadalom védelmére.

A vallás magába olvasztja a szokásjogot, ami a népek természetes életének kifejezője. Így, a szokásjogot is tartalmazó vallás a természetes törvény megerősítése is. A nem vallási és nem szokásjogi törvények az embernek a másik ember ellen hozott csinálmányai. Következésképpen érvénytelenek, mert nem a természetes forráson, a szokásjogon és valláson alapulnak.

KI ELLENŐRZI A TÁRSADALOM MENETÉT?

A kérdés az, ki ellenőrzi a társadalmat, hogy megóvja a törvénytől való elhajlástól. Demokratikusan egyetlen csoport sem igényelheti a társadalom nevében az ellenőrzés jogát. „**A társadalom saját magának az ellenőre**” Egyet jelent a diktatúrával, ha egy egyén vagy csoport azt állítja, ő a felelős a törvényért. **A demokrácia ugyanis az egész társadalom felelősségét jelenti**, így az ellenőrzés is az egész társadalomra tartozik. Ez a demokrácia.

Hogyan valósul meg? A demokratikus kormányzási eszköz segítségével, mely annak eredményeképpen jön létre, hogy a társadalom alapszintű népi kongresszusokba szerveződik, s a nép kormányoz a népi bizottságokon és az általános népi kongresszuson / nemzeti kongresszus / keresztül, ahol megtalálhatók a népi kongresszusok bizottságai, az adminisztratív népi bizottságok, a szakszervezetek, a szövetségek, s valamennyi szakmai szervezet. E teória alapján a nép a kormányzási eszköz és a nép saját maga ellenőre is.

Ily módon megvalósul a társadalomnak a törvény felett gyakorolt önellenzése.

HOGYAN IGAZÍTJA KI A TÁRSADALOM IRÁNYVONALÁT, HA ELTÉR A TÖRVÉNYTŐL?

Ha a kormányzási eszköz diktatórikus, mint a világon jelenleg uralmon lévő politikai rendszerek esetében, akkor a társadalom csak erőszakkal, vagyis a kormányzási eszköz elleni forradalommal juttathatja kifejezésre, hogy ráébredt a törvénytől való eltérésre és korrigálni akarja az elhajlást. De az erőszakban, vagy forradalomban nem osztozik az egész társadalom, még akkor sem, ha ez a társadalomnak az elhajlás iránti érzését fejezi ki. **Csak azok vállalkoznak rá, akiknek megvan a képességük a kezdeményezésre és a bátorságuk arra, hogy kinyilvánítsák a társadalom akaratát.** Ez a magatartás azonban a diktatúra felé vezet, mert e forradalmi kezdeményezés lehetővé teszi valamely kormányzási eszköz számára, hogy a nép képviselőjeként lépjen fel. Ez azt jelenti, hogy a kormányzási eszköz továbbra is diktatórikus jellegű marad. Ráadásul az erőszak és az erőszakos változtatás maga is antidemokratikus, habár egy korábbi, ugyancsak antidemokratikus helyzet következménye. Az a társadalom, mely ebben a körben mozog, elmaradott társadalom.

Mi tehát a megoldás?

A megoldás az, hogy a nép legyen a kormányzási eszköz, kezdve az alapszintű népi kongresszusokon, egészen az általános népi kongresszusig. A kormányzati adminisztrációt meg kell szüntetni, helyét a népi bizottságoknak kell elfoglalniuk. Az Általános Népi Kongresszus legyen nemzeti kongresszus, ahol az alapszintű népi kongresszusok, az adminisztratív népi bizottságok, a szövetségek, a szakszervezetek és valamennyi szakmai szövetség képviselői gyűlnek össze.

Ha ebben a rendszerben esik meg a társadalom törvényétől való elfordulás, akkor az, totális jellegű, amit átfogó módon kell kezelni, a demokratikus revízió és nem az erőszak útján. Nem arról van szó, hogy önkényesen kell megválasztani a változtatás vagy a kezelés módját, hanem arról, hogy a követendő eljárás e demokratikus rendszer szükségszerű következménye.

Ilyen esetben nem lehet szó olyan külső csoportról, mellyel szemben erőszakkal kellene fellépni, vagy amelyet

felelőssé lehetne tenni az elhajlásért.

A SAJTÓ

A demokrácia népi uralmat és nem népi kifejezést jelent!

A természetes személy szabadon kifejezheti magát, olyannyira, hogy még ha bolond módra is viselkedik, azt is kifejezésre juttathatja, hogy bolond. A jogi személy is szabadon kifejezheti jogi személyiségét. Ezekben az esetekben azonban, az első esetet véve, az illető csak saját magát képviseli, a második esetben pedig csak azokat a természetes személyeket, akik a jogi személyiséget alkotják.

A társadalom számos természetes és számos jogi személyből áll. Tehát, ha például egy természetes személy kifejezésre juttatja, hogy bolond, ez nem jelenti azt, hogy a társadalom többi tagja is az. Egy természetes személy kifejezése tehát csak önkifejezés, s a jogi személy kifejezése is csak azt jelenti, hogy a jogi személyt alkotó csoport véleményét vagy érdekét juttatja kifejezésre.

Egy dohánytermelő, vagy értékesítő vállalat az érdekeket tekintve, csak a vállalatban résztvevők érdekeit fejezi ki, vagyis azokét, akik hasznot húznak a dohány termeléséből, vagy értékesítéséből, habár ez a többi ember egészségére káros.

A sajtó a társadalom kifejezési eszköze és nem a természetes, vagy jogi személyé. Demokratikus és logikus módon tehát egyikük sem birtokolhatja.

Ha egy újságot egyetlen személy birtokol, akkor ez csak az ő álláspontját fejezi ki. Teljesen alaptalan minden olyan állítás, mely azt mondja, hogy egy ilyen újság a közvéleményt képviseli, hiszen valójában csak a természetes személy (tulajdonos) nézőpontját tükrözi. Demokratikus módon nem megengedhető, hogy a természetes személy bármilyen publikálási, vagy tájékoztatási eszközzel rendelkezzen. Természetes joga viszont, hogy kifejezze magát bármilyen eszköz révén, még akkor is, ha ez örültség, mellyel saját örültségét igazolja.

A kereskedők szakszervezete, vagy a kereskedelmi kamara által kiadott újság például csak arra szolgál, hogy a társadalom e csoportjának véleményét kifejezésre juttassa. Csak saját álláspontját képviseli és nem a közvéleményét. Ez vonatkozik a társadalom valamennyi természetes és jogi személyére.

A demokratikus sajtót a társadalom különböző csoportjaiból összetevődő népi bizottság adhatja ki. Ebben a népi bizottságban benne kell lennie a munkások, a nők, a diákok, a parasztok, a professzionisták, a hivatalnokok, kézművesek és mások szövetségeinek. Csakis ebben az esetben fejezheti ki a sajtó vagy más tájékoztatási eszköz az egész társadalom véleményét és képviselheti álláspontját. Ezáltal lesz a sajtó, vagy a tájékoztatás valóban demokratikus.

Ha az orvosi szakszervezet kiad egy újságot, akkor annak kizárólag orvosi jellegűnek kell lennie, hogy valóban annak a csoportnak az érdekét képviselhesse, mely megjelentette. Ha az ügyvédek szakszervezete ad ki egy újságot, akkor annak teljes mértékben jogi jellegűnek kell lennie, hogy valóban annak a társaságnak az érdekeit képviselje, mely publikálta. Ugyanez vonatkozik a többi csoportra is.

A természetes embernek joga van kifejeznie magát, de demokratikus módon ennél többre nem jogosult. Ily módon az, amit a világon a sajtószabadság problémájának neveznek gyökeresen és demokratikusan megoldható. A sajtószabadság problémája, amiről még mindig vita folyik a világon, általában véve a demokrácia problémájában gyökerezik. Nem lehet addig megoldani, amíg nem talál megoldást az egész demokrácia problémája a társadalom egészében. A demokrácia bonyolult problémájának megoldására csak egyetlen út képzelhető el, ez pedig a harmadik egyetemes elmélet.

E teória szerint a demokratikus rendszer egy összefüggő építmény, melynek szilárd alapját képezik az alapszintű népi kongresszusok, a népi bizottságok, a szakmai szövetségek, melyek valamennyien az Általános Népi Kongresszus ülésén találkoznak. Semmilyen más módon nem lehet elképzelni a demokratikus társadalmat.

Végezetül, a tömegek kora, mely sebesen közeledik felénk a köztársaságok korszaka után, lángra gyújtja az érzéseket és elkápráztatja a szemeket. De ugyanúgy, ahogy hírül hozza a tömegek valódi szabadságát és a kormányzási eszközök béklyóitól való örömteli megszabadulását, egyúttal figyelmeztet az anarchia és a demagógia korának visszatérésére is, ha megbukik a néphatalmat jelentő új demokrácia és visszatér az egyén, vagy az osztály, vagy a törzs, vagy a szekta, vagy a párt hatalma.

Elméletileg, ez a valódi demokrácia. A valóságban azonban mindig az erősek uralkodnak, vagyis a társadalom erősebb felének kezében van a hatalom.

Muammar al-Kaddáfi

A Zöld Könyv

Második rész

A gazdasági probléma megoldása

“A szocializmus”

A GAZDASÁGI PROBLÉMA MEGOLDÁSA

“A SZOCIALIZMUS”

A HARMADIK EGYETEMES ELMÉLET GAZDASÁGI ALAPJA

Fontos történelmi fejlemények mentek végbe a munka és a bér problémájának megoldása érdekében. Ezek érintik a munkások és munkaadók, a tulajdonosok és a termelők viszonyát, szabályozzák a munkaidőt, a túlórabért, a különböző szabadságokat, elismertetik a minimális bért, lehetővé teszik a munkásoknak, hogy részt kérjenek a profitból és az irányításból, megtiltják az önkényes elbocsátást, lehetővé teszik a társadalombiztosítást, a sztrájkjogot, s mindazt, ami szinte minden modern munkatörvénykönyvben megtalálható.

Nem kevésbé fontos változások történtek a tulajdon területén is: olyan rendszerek jöttek létre, melyek korlátozzák a jövedelmet, mások megszüntetik a magántulajdont és az államra ruházzák át. Mindezen nem jelentéktelen változások ellenére, melyek a gazdasági probléma területén mentek végbe, maga a probléma lényegében még mindig létezik. Minden javítgatás, szépítgetés, helyesbítés, intézkedés, fejlemény ellenére, melyek a probléma élet tompították az elmúlt századokhoz képest, a gazdasági probléma még mindig nem oldódott meg a világon. A tulajdonra koncentrááló egyetlen próbálkozás sem tudta megoldani a termelők problémáját. Ezek még mindig csak bérmunkások, még akkor is, ha a tulajdont az ultrajobboldalról az ultrabaloldalra, vagy valamilyen közbülső csoportra ruházták.

Társakat, ne bérmunkásokat!

A bérek javítására irányuló próbálkozások nem csekélyebbek a tulajdon szabályozását célzó intézkedéseknél. A bérkérdés megoldásában azonban az eredmények mindössze a munkások által elnyert előnyökre korlátozódnak, melyeket a munkatörvénykönyvek biztosítanak, és a szakszervezetek védelmeznek. Az ipari forradalmat követően a termelők sanyarú helyzete megváltozott, a munkások, technikusok, alkalmazottak korábban elérhetetlen jogokat nyertek el az idők során, de azért lényegében a gazdasági probléma továbbra is megmaradt.

A bérek problémájára egyetlen eddigi megoldási próbálkozás sem jelentett igazi választ. Ezekben az esetekben csak mesterséges reformjellelű próbálkozásokról beszélhetünk, melyeket inkább jótékonykodásnak, tekinthetünk, semmint a dolgozók jogai elismerésének. Miért adnak bért a dolgozóknak? Mert véghezvitték egy termelési folyamatot valaki másnak a javára, aki bérbbe vette őket, azért, hogy valamilyen terméket előállítsanak a számára. Következésképpen nem ők fogyasztották el terméküket, hanem arra kényszerültek, hogy bér fejében lemondjanak róla. **A helyes alapelv viszont kimondja: “Aki termel, az fogyasszon!”**

A bérmunkások, bármennyire is javuljon a bérük, a rabszolgaság egy formáját jelentik.

A bérmunkás olyan, mint az úrnak a rabszolgája, akit bérbbe vesznek. Ráadásul ő ideiglenes rabszolga, rabszolgasága addig tart, ameddig bér ellenében munkaadója számára dolgozik, legyen az személy, vagy maga az állam. A dolgozók a tulajdonossal vagy a termelő üzemmel való kapcsolatukat és érdekeiket tekintve azonosnak tekinthetők.

Ma a világon minden esetben csak bérmunkások, habár a tulajdon formája széles skálán mozog a jobbszél és a balszél között. Még az állami gazdasági létesítmény is csak bért és más szociális juttatásokat ad a munkásainak, mely inkább hasonlítható ahhoz az alamizsnához, melyet a magán gazdasági vállalatok tulajdonosai adnak munkásaiknak.

Ha azt állítjuk, hogy köztulajdon esetében a bevétel visszajut a társadalomhoz, és így a dolgozókhöz is, szemben a magánvállalat bevételével, mely csak a tulajdonosé, akkor ez igaz. Igaz, de csakis akkor, ha a társadalom közérdekét nézzük és nem a dolgozók

saját érdekét, és ha feltételezzük, hogy a politikai hatalom, mely a tulajdont monopolizálja, azonos az összes ember hatalmával, tehát néphatalom teljes egészében, melyet a népi kongresszusok, a népi bizottságok és a szakszervezetek gyakorolnak, nem pedig egyetlen osztály, vagy egyetlen párt, vagy pártok csoportja, vagy egy szekta, vagy egy törzs, vagy egy család, vagy egy személy, vagy valamilyen más, a népet csak helyettesítő testület.

Mindezzel együtt, saját érdekeik szempontjából, amit a munkások közvetlenül kapnak bérek, nyereség vagy szociális juttatások formájában, ugyanaz, mint amit a magánvállalat munkásai kapnak. Tehát, annak ellenére, hogy a tulajdonos különböző, a köztulajdonú létesítmény és a magánvállalat munkása is csak bérmunkás.

Így a tulajdonforma változása nem oldotta meg azt a problémát, hogy a munkásnak közvetlenül joga legyen az általa megtermelt termékre, és ne csak a társadalmon keresztül vagy bér ellenében. Ezt bizonyítja az is, hogy **a termelők a tulajdonformák változása ellenére is bérmunkások maradtak.**

A végső megoldást az jelenti, hogy megszüntetik a bérrendszert, s felszabadítják az embert a rabszolgaság alól, visszatérnek a természetes alapokhoz, melyek a kapcsolatokat megszabták az osztályok, kormányformák és az emberalkotta törvénykönyvek létrejötte előtt.

A természetes törvény képezi az emberi kapcsolatok kritériumát, útmutatását és egyetlen forrását.

A természetes törvény hozta létre a természetes szocializmust, mely a gazdasági termelés elemeinek egyenlőségén alapszik, ez biztosította az egyének számára a természet javainak megközelítőleg egyenlő elosztását. Az embernek ember általi kizsákmányolása, **a javaknak a szükségleteket meghaladó felhalmozása a természetes törvény megsértését jelenti,** amikor megkezdődik az elhajlás és a korrupció az emberi társadalom életében. Ez a kizsákmányoló társadalom megjelenése.

Ha a gazdasági termelés tényezőit elemezzük, akkor azt találjuk, hogy azok kezdettől fogva alapvető tényezőkből álltak: nyersanyagból, termelőeszkőből és termelőből. Az egyenlőség természetes alapja, hogy valamennyi termelési tényezőnek meg legyen a maga része a termékre. Ha ugyanis, csak egy közülük hiányzik, már nincs termelés, tehát mindegyik tényezőnek alapvető szerepe van, amely nélkül a termelés leáll.

Ameddig ezen tényezők mindegyike szükségszerű és alapvető, addig egyenlően szükségesek a termelési folyamat számára is. Ezért egyenlő jogokkal kell rendelkezniük arra nézve is, amit megtermeltek. Egyik alkotóelem sem élvezhet elsőbbséget a másikkal szemben, mert ez az egyenlőség természetes törvényével ellenkezik és sérti a többiek jogát. Minden alkotóelemnek megvan tehát a maga része, függetlenül a többiektől

Ha egy olyan termelési folyamattal találkozunk, melyben csak két tényező vesz részt, akkor mindegyiket a termék fele illeti, ha pedig három, akkor mindegyiknek egy harmadrész jut és így tovább.

Ha ezt a természetes törvényt alkalmazzuk a régi és jelenkori helyzetre, a következőket figyelhetjük meg:

A kézi termelés korában a termelési folyamatban a nyersanyagok és a termelő ember vesznek részt. Később a termelőeszköz lép be a kettő közé és az ember ezt használja fel a termelésben. Az állati erőt például ilyennek lehet tekinteni, a későbbi fejlődés során pedig a gép foglalja el ennek helyét. A nyersanyagok mennyisége és minősége is fejlődött az egyszerű, olcsó anyagoktól a rendkívül drága, összetett anyagok irányába. Az ember is fejlődött, egyszerű munkából mérnökké és technikussá, nagyszámú munkás helyett pedig egyre kevesebb technikus dolgozik.

Annak ellenére azonban, hogy a termelés tényezői minőségileg és mennyiségileg fejlődtek, lényegüket tekintve nem változtak, akár a termelésben játszott szerepüket, akár nélkülözhetetlenségüket vizsgáljuk. A nyersvas például régen és most is a termelés egyik tényezője volt és maradt. Kezdetleges módon a kovács ebből csinált kézierővel kést, fejszét vagy lándzsát és más eszközöket. Most ugyanebből a nyersanyagból gyártanak a mérnökök és technikusok kohók segítségével gépeket, motorokat és mindenféle járművet.

Az állat, a ló, az öszvér, a teve és hasonlók helyébe, amelyek valaha termelési eszközök voltak, beléptek a nagyüzemek, a hatalmas gépek. A valaha primitív termelőeszközökből komplikált technikai felszerelések lettek. Ennek ellenére azonban, minden nagy fejlődés mellett is, az alapvető, természetes termelési tényezők lényegüket tekintve továbbra is megvannak.

A termelési eszközöknek ez a szilárd jellege képezi a természetes alapot, azt a szilárd bázist, amely elengedhetetlen kiindulópont, ha meg akarjuk végre oldani a gazdasági problémát, hiszen minden korábbi történelmi kísérlet ennek megoldására meghiúsult, mert nem vette figyelembe a természetes törvényt.

A korábbi történelmi elméletek vagy csak valamelyik termelési tényező tulajdonának szemszögéből foglalkoztak a gazdasági problémával, vagy csak a termelés fejében adott bérek szemszögéből. A valódi probléma, vagyis magának a termelésnek a problémája így nem nyert megoldást. **Ily módon a világon jelenleg uralkodó gazdasági rendszerek egyik legfontosabb jellemvonása a bérrend- szer, ami megfosztja a munkást attól, hogy bármilyen joga legyen az általa alkotott termékekre, függetlenül attól, hogy ezek a társadalom vagy egy magánvállalkozás számára készültek.**

Az ipari termelőüzem a nyersanyagokon, a gépeken, és a munkásokon alapszik. A termelés annak eredménye, hogy a munkások az üzem gépeinek segítségével alapanyagokat gyártanak. Ily módon a felhasználásra és fogyasztásra alkalmas késztermékek is termelési folyamaton mennek keresztül, mely a nyersanyagok, az üzem és a munkások nélkül nem valósulhatna meg. Így, ha elvonnánk a nyersanyagokat, az üzem nem tudna miből termelni, vagy ha kihagyjuk az üzemet, a nyersanyagokat nem lehetne feldolgozni, vagy ha kihagynánk a termelőket, nem működhetne az üzem.

Ily módon a három tényező egyformán szükséges a termelési folyamatban, nélkülük nincsen termelés. Önmagában ugyanis egyetlen tényező sem képes a termelési folyamat megvalósítására, de ugyanígy kettő sem képes erre, ha a harmadik tényező hiányzik. Ebben az esetben viszont a természetes törvény megkívánja, hogy a három tényező egyenlő részhez jusson a termelésben. Egy ilyen üzemnek a termelése tehát három részből tevődik össze, s mindegyik termelési tényezőnek meg kell, hogy legyen a maga része. Nemcsak az üzem a fontos, hanem azok is, akik termékét elfogyasztják.

Ugyanez a helyzet a mezőgazdasági termelés folyamatában is. Ott, ahol csak az embert és földet látjuk, harmadik eszköz felhasználása nélkül, a kézierővel folyó ipari termeléshez hasonló helyzettel állunk szemben. Itt a termelés csak két részre oszlik, a termelési tényezők számának megfelelően. Ha viszont mezőgazdasági gépet, vagy valami hasonlót is használnak, akkor a termelés itt is három részre oszlik: földre, a földművelőre és az eszközre, melyet a mezőgazdasági termelésben felhasználnak.

Így jön létre egy olyan szocialista rendszer, mely e természetes törvény alapján szabályozza a termelési folyamatokat.

A termelők azonosak a munkásokkal. Azért hívjuk őket termelőknek, mert a "munkás", "alkalmazott", vagy "dolgozó" kifejezés már nem alkalmazható. Ennek az az oka, hogy a hagyományos meghatározást alapul véve a munkások mennyiségi és minőségi változáson is keresztülmennek. A munkásosztály folyamatosan csökken, a gépek és a tudomány fejlődésének megfelelően.

Fáradtságos feladatokat, melyeket korábban nagyszámú munkásnak kellett megoldani, most gépek végeznek. A gépek működtetése viszont kevesebb munkaerőt igényel.

Ez jelenti a munkaerő mennyiségi változását. A gép viszont technikai tudást tesz szükségessé a fizikai erő helyett. Ez jelenti a munkaerő minőségi változását. Egy olyan erő, mely csak a termeléshez kötődött, a termelés egyik tényezőjévé lett.

A dolgozókból a fejlődés során tudatlan munkások tömegéből korlátozott számú technikus, mérnök és tudós lett. Mindennek eredményeképpen a munkások szakszervezetei egyre inkább eltűnnek, hogy a mérnökök és technikusok szakszervezetei lépjenek a helyükbe. **Ugyanis a tudományos fejlődés az emberiség visszafordíthatatlan nyeresége.** E fejlődés eredményeképpen fog megszűnni az analfabétizmus. A hagyományos dolgozó, mint múlt jelenség, fokozatosan eltűnik. Ennek ellenére azonban az ember új formájában is megmarad a termelés alapvető tényezőjének.

A SZÜKSÉGLET

Ahol szükség van, ott a szabadság rejtve marad!

Nincsen emberi szabadság, ha valaki más szabja meg *szükségletét*. A szükséglet oda vezethet, hogy az egyik ember rabszolgává teszi a másikat. **A szükség az oka a kizsákmányolásnak is.** A szükséglet valóságos probléma, a konfliktus abból származik, hogy egy csoport akar uralkodni az ember szükségletein.

A LAKÁS

A *LAKÁS* alapvető szükséglet az egyén és a család számára, tehát nem lehet másnak a tulajdonában. **Nem szabad az olyan ember, aki másnak a lakásában él bérért vagy anélkül.** Azok a próbálkozások, melyeket a különböző államok a lakásprobléma megoldására tesznek, valójában nem jelentenek megoldást. Ennek az az oka, hogy nem a végleges és gyökeres megoldásra törekkenek. Ez ugyanis azt jelenti, hogy az embernek birtokolnia kell a lakását. Az eddigi próbálkozások ugyanis a magán, vagy állami lakbértől függetlenül mindössze a bérek csökkentésére vagy emelésére, illetve szabályozására irányultak.

A szocialista társadalomban egyetlen ember, de még a társadalom sem uralkodhat az ember szükségletein. Senkinek sincs joga arra, hogy saját és örökösének házán felül bérbeadás céljából újabb házat építsen, mert a ház egy másik ember szükségletét szimbolizálja, s bérbeadás céljából történő építése kísérlet arra, hogy ennek a másik embernek a szükséglete felett ellenőrzést gyakoroljunk:

A HOL SZÜKSÉG VAN, OTT A SZABADSÁG REJTVE MARAD!

A JÖVEDELEM

A JÖVEDELEM az ember egy másik alapvető szükséglete. A szocialista társadalomban egyetlen ember jövedelme sem öltheti egy másvalakitól kapott bér vagy alamizna formáját. **A szocialista társadalomban ugyanis társak vannak és nem bérmunkások.** Az egyén jövedelme magántulajdonának egy formája, mellyel ő maga rendelkezik szükségletei kielégítésére. Ez a rész illeti őt meg abból a termelésből, melynek ő az egyik alapvető tényezője. A jövedelem nem lehet egy másik ember számára végzett termelés ellenében kapott bér.

A KÖZLEKEDÉSI ESZKÖZ

A KÖZLEKEDÉSI ESZKÖZRE ugyancsak elkerülhetetlen szüksége van az egyénnek és a családnak is. Az egyén közlekedési eszköze nem lehet egy másik tulajdona. A szocialista társadalomban egyetlen ember vagy csoport sem jogosult arra, hogy személyi közlekedési eszközöket birtokoljon bérbeadás céljára, mert ez már a mások szükséglete feletti uralmat jelenti.

A FÖLD

A FÖLD senkinek sem a tulajdona. De mindenkinek joga van használatára akár mezőgazdasági munka céljából, akár állattenyésztésre a saját és örököseinek élete folyamán, ha saját erőből műveli meg, nem vesz igénybe másokat bérért, vagy ingyen és ha csakis saját szükségleteit akarja kielégíteni. Ha a földbirtoklást megengedjük, csak a rajta élők részesedhetnek belőle. A föld adva van, de felhasználói idővel változnak foglalkozásukat, képességüket és ottlétüket *tekintve*.

Az új szocialista társadalom célja egy olyan társadalom megteremtése, mely boldog, mert szabad. Ez csak akkor valósul meg, ha kielégítjük az ember anyagi és szellemi szükségleteit. Ez viszont csak úgy lehetséges, ha megszabadítjuk e szükségleteket mások uralmától és ellenőrzésétől.

A szükségleteket csak mások kizsákmányolása és szolgásgába ejtése nélkül lehet kielégíteni, máskülönben ellentétbe kerülünk az új szocialista társadalom céljával.

Az új társadalomban az ember vagy saját magának dolgozik, hogy anyagi szükségleteit biztosítsa, vagy egy szocialista vállalat számára, amelyben ő maga is társ, vagy a társadalom számára végez közszolgálatot és a társadalom biztosítja anyagi szükségleteit.

Az új szocialista társadalomban a gazdasági tevékenység az anyagi szükségletek kielégítése érdekében folytatott termelőtevékenység és nem a termeléstől független tevékenység, vagy olyan, melynek célja a profitszerzés, a szükségletek kielégítéséhez nem szükséges fölösleg felhalmozása. Az új szocializmus törvényei ezt nem teszik lehetővé.

Az egyén gazdasági tevékenységének egyedüli törvényes célja csak saját szükségleteinek kielégítése lehet. A világ javai az egyes korszakokban korlátozottak, s ugyanez a helyzet az egyes társadalmakban is. Ezért egyetlen embernek sincs joga arra, hogy olyan gazdasági tevékenységet folytasson, melynek célja a szükségletei kielégítését meghaladó javak kisajátítása. A szükségleteit meghaladó fölösleg ugyanis már másokat illetne meg.

Mindenkinek joga van arra, hogy saját termeléséből felhalmozzon, de nem mások erőfeszítéseinek felhasználásával, vagy mások szükségleteinek rovására. Ha a gazdasági tevékenység túlléphetne a saját szükségletek kielégítésén, az ember csak úgy juthatna többhöz, hogy másokat megfoszt attól.

A saját szükségleteket meghaladó felhalmozás már egy másik embernek a társadalom javaiból való részesedését akadályozza.

Kizsákmányolásról beszélhetünk, ha megengedjük a szükségletek kielégítését meghaladó felhalmozás érdekében folytatott termelőtevékenységet, vagy mások felhasználását a szükségletek kielégítésére, vagy a szükségleteken felüli dolgok megszerzésére, vagyis az ember kizsákmányolását egy másik ember szükségleteinek kielégítése érdekében, azért hogy más számára halmozzon fel saját szükségleteinek rovására.

Amellett, hogy a bérért végzett munka egyenlő a szolgálattal, mint már kifejtettük, ráadásul még ösztönzés nélküli tevékenység is, hiszen a termelő csak bérmunkás és nem társ.

Az, aki saját magának dolgozik, minden bizonnyal termelőtevékenységnek szenteli magát, mert erre ösztönzi az anyagi szükségleteinek kielégítésére végzett munkájától való függősége. Kétségtávol, az, aki egy szocialista vállalatnál dolgozik, ahol társ a termelésben, az is a termelőmunkának szenteli magát, mert erre ösztönzi az a tény, hogy csak így tudja kielégíteni szükségleteit. Aki viszont bérért dolgozik, annak nincs semmi indítéka a munkára.

A bérmunka képtelen megoldani a termelés növelésének és fejlesztésének problémáját, akár a szolgáltatásról, akár termelésről van szó. Állandóan hanyatlak, mert a bérmunkások vállain nyugszik.

NÉHÁNY PÉLDA A TÁRSADALOM SZÁMÁRA VÉGZETT BÉRMUNKA, A MAGÁNCÉLRA VÉGZETT BÉRMUNKA, ILLETVE A NEM BÉRÉRT VÉGZETT MUNKA ILLUSZTRÁLÁSÁRA.

1. Első példa:

a/ Egy munkás tíz almát termel a társadalom számára, a társadalom pedig egy almát ad neki termelése fejében. Ez tökéletesen kielégíti szükségletét.

b/ Egy munkás tíz almát termel a társadalom számára, a társadalom pedig egy almát ad neki munkájáért, de ez nem elegendő szükségletének kielégítésére.

2. Második példa:

Egy munkás tíz almát termel egy másik személy számára, s olyan bért kap, mely kevesebb, mint egy alma értéke.

3. Harmadik példa:

Egy munkás tíz almát termel a saját maga számára.

A KÖVETKEZTETÉS

Az első: /a/ munkása nem növeli termelését, mert az bármennyire is nőne, ő személyesen csak egy almát kap, és ez kielégíti szükségletét. Így mindenki, aki a társadalom számára dolgozik, pszichológiailag ösztönösen állandóan apatikus.

Az első /b/ munkásának nincs indítéka magára a termelésre, mert a társadalom számára termel, anélkül azonban, hogy szükségletét ki tudná elégíteni. Mégis dolgoznia kell ösztönző nélkül is, mert kénytelen alávetni magát az egész társadalomra érvényes munkakörülményeknek. Ez a társadalom minden tagjára vonatkozik.

A második: eredetileg nem azért dolgozik, hogy termeljen, hanem azért, hogy megkapja a bérét. Minthogy bére nem elegendő szükségletei kielégítésére, vagy egy másik munkaadót keres, akinek az elsónél jobb áron adja el munkáját, vagy arra kényszerül, hogy továbbra is ugyanott dolgozzon és épp csak, hogy megéljen.

A harmadik: ez az egyedüli, aki apátia és kényszer nélkül dolgozik. A szocialista társadalomban nincs lehetőség az egyéni

szükségletek kielégítését meghaladó egyéni termelésre, s nem megengedett a szükségletek kielégítése mások terhére, vagy mások igénybevételével. Mivel a szocialista vállalatok a társadalom szükségleteinek kielégítéséért dolgoznak, a harmadik példa világítja meg a gazdasági termelés legegészségesebb módját.

Minden körülmények között azonban, még a rosszak között is, a termelés a fennmaradás érdekében folytatódik. A legjobb bizonyíték erre, hogy a kapitalista társadalmakban a termelés azon kevés tulajdonosnak a kezében akkumulálódik és terjed ki, akik nem dolgoznak, hanem kizsákmányolják a dolgozók munkáját, akik kénytelenek megélniük megélhetésükért termelni.

A **ZÖLD KÖNYV** azonban nemcsak az anyagi termelés problémáját oldja meg, hanem megrajzolja az emberi társadalom problémái átfogó megoldásának útját, hogy véglegesen felszabadítsa az egyént anyagilag és szellemileg, s megvalósítsa boldogságát.

EGYÉB PÉLDÁK

Ha feltételezzük, hogy a társadalom vagyona 10 egységet tesz ki, s tagjainak száma 10, akkor minden egyes személy részesedése $10:10=1$ rész a vagyonból. Ha viszont a társadalom néhány tagjának több mint egy egysége van, akkor ugyanezen társadalom néhány más tagjának semmi sem jut. Ennek oka, hogy a többiek kisajátították a rájuk eső részt. Ezért vannak gazdagok és szegények a kizsákmányoló társadalomban.

Tételezzük fel, hogy a társadalom öt tagjának mindegyike két egységet birtokol. Ez esetben van öt másik, akinek semmije sincs, tehát 50% meg van fosztva a társadalom vagyonából való részesedés jogától. Ez érthető, hiszen az első öt tag kezében lévő plusz öt egység a második öt tagot illetné meg.

Ha ebben a társadalomban az egyéneknek egy egységre van szüksége a társadalom vagyonából szükségletei kielégítésére, akkor az, akinek több van, valójában kisajátítja a társadalom más tagjainak jogát. Minthogy ez a rész több, mint amennyi kell szükségleteinek kielégítésére, s amire a vagyon egy egységét elegendőnek becsülik, a többletet már csak azért szerzi meg, hogy felhalmozza.

Ez a felhalmozás azonban csak más szükségletének a terhére valósulhat meg, vagyis úgy, hogy kisajátítja a másoknak járó vagyonrészt. Ezért van az, hogy vannak olyanok, akik felhalmoznak, és nem költenek, tehát szükségleteik kielégítésén felül is tartalékolnak, s vannak olyanok, akik kérnek és jogfosztottak, tehát a társadalom vagyonára való jogukat kérik, s nem találnak semmit, amit elfogyaszthatnak.

Lopásról és rablásról van itt szó, nyíltan és törvényesen, úgy, ahogy ezt a társadalmat irányító kizsákmányoló és elnyomó törvények lehetővé teszik.

Végző soron annak, ami a szükségletek kielégítése után megmarad, a társadalom egészének birtokába kellene kerülnie. Az egyének csak annyit jogosultak megtakarítani, amennyit saját szükségleteikre igényelnek. **A szükségleteket meghaladó felhalmozás már a közvagyonot fenyegeti.**

Az ügyeseknek és szorgalmasoknak nincs joguk arra, hogy ügyességük és szorgalmuk révén rátegyék kezüket mások részére. Hasznosíthatják viszont ezeket az előnyöket saját szükségleteik kielégítésében. A fogyatékosoknak, elmebetegeknek, nyomorékoknak is ugyanúgy részesedniük kell a társadalom vagyonából, mint az egészségeseknek.

A társadalom vagyona olyan, mint egy élelmiszerbolt, vagy raktár, mely bizonyos számú embernek meghatározott mennyiségű ellátmányt juttat naponta. Ez fedezi ezeknek az embereknek a napi szükségletét, de minden személynek joga van arra, hogy ebből annyit takarítson meg, amennyit akar. Tehát annyit fogyaszt el belőle, amennyit akar, s annyit tehet félre porciójából, amennyit kíván. E célból saját képességeit és ügyességét hasznosíthatja.

Aki viszont adottságait arra használja, hogy a közéleti raktárból még többet vegyen el a saját maga számára, az kétséget kizáróan tolvaj. Ugyanígy, aki ügyességét arra fordítja, hogy a szükségletei kielégítését meghaladó vagyont szerezzen, az valójában a közérdeket sérti meg, vagyis a társadalom vagyonát, ami olyan mint az említett raktár az előbbi példában.

Az új szocialista társadalomban csak azok esetében lehetnek eltérések a személyi vagyonban, akik valamilyen közszolgálatot végeznek. A társadalom ezeknek meghatározott részt biztosít a vagyonból, mely megfelel ennek a szolgálatnak. Az egyének része csakis olyan mértékben különbözhet, amilyen mértékben egyikük több közszolgálatot végez, mint a másik.

Ily módon a nagyszerű történelmi tapasztalatok egy új tapasztalatot hoztak létre. Ez teszi fel a koronát arra a küzdelemre, melyet az ember azért folytat, hogy elnyerje szabadságát, megvalósítsa boldogságát szükségletei kielégítésével, megszüntesse a mások általi kizsákmányolását, véget vessen mindörökké a zsarnokságnak, s megtalálja a társadalmi vagyon elosztásának igazságos módját.

Itt az ember saját maga dolgozik meg szükségletei kielégítéséért, s nem másokat zsákmányol ki a saját javára, hogy szükségleteit az ő rovására elégítse ki, s nem is azért dolgozik, hogy másokat megfoszson szükségleteiktől.

Ez az elmélet felszabadítja a szükségleteket azért, hogy ezáltal felszabadítsa magát az embert is.

Ily módon az új szocialista társadalom csak a dialektikus következménye azoknak az igazságtalan viszonyoknak, melyek a világban uralkodnak. Ezek hozták létre a természetes megoldást, mely egyrészt feltételezi a szükségletek kielégítésére szolgáló magántulajdont anélkül, hogy mások felhasználására sor kerülne, másrészt feltételezi a szocialista tulajdont, amelyben a termelők társas a termelésben. A szocialista tulajdon lépett annak a magántulajdonnak a helyére, mely azoknak a bérmunkásoknak a termelésén alapult, akiknek nem volt joguk arra, amit megtermeltek.

Az, aki azt a házat birtokolja, melyben az ember lakik, vagy azt a közlekedési eszközt, melyet használ, vagy azt a jövedelmet,

melyből megél, az birtokolja az ember szabadságát is, vagy annak egy részét. A szabadság viszont oszthatatlan! Hogy az ember boldog legyen, szabadnak kell lennie, ahhoz pedig, hogy szabad legyen, saját magának kell birtokolnia szükségleteit.

Az, aki az ember szükségleteit birtokolja, őt magát is hatalmában tarthatja, kizsákmányolhatja, szolgáskorba taszíthatja, hiába tiltja ezt meg esetleg a törvény.

Az ember alapvetően nélkülözhetetlen személyes anyagi szükségletei, a ruházattól és élelemtől kezdve egészen a közlekedési eszközökhöz és a lakásig az ő szent és személyes tulajdonában kell, hogy legyenek, s nem tartozhatnak senki másnak. Ha csak bér ellenében lehet ezekhez hozzájutni, akkor ez a tényleges tulajdonosnak lehetőséget ad arra, hogy az ember magánéletébe beavatkozzon, s megszabja alapvető szükségleteit. Ez egyébként még akkor is így van, ha általában véve a társadalomról van szó.

Ily módon a tulajdonos elveheti az ember szabadságát, megfoszthatja boldogságától. A ruha tulajdonosa, akitől a ruhát bérlik, beavatkozhat úgy, hogy esetleg az utcán húzza le a ruhát az emberről, s otthagyja meztelenül. A közlekedési eszköz tulajdonosa is közbeléphet, s otthagyhatja az embert az út közepén. Ugyanígy közbeléphet a lakástulajdonos is, s megfoszthatja az embert menedékétől.

Neveléses dolog az ember alapvető szükségleteiből fakadó problémákat jogi, adminisztratív, vagy hasonló intézkedésekkel rendezni. A természetes törvénynek megfelelően a társadalom lényegében e szükségleteken nyugszik.

A szocialista társadalom célja az ember boldogsága, ami csak a szellemi és anyagi szabadság árnyékában képzelhető el. A szabadság elérése attól függ, hogy az ember mennyire birtokolja szükségleteit személyes, garantált és szent tulajdon formájában. Az ember szükségletei nem lehetnek valaki másnak a tulajdonában, s nem lehet kitéve annak, hogy a társadalom valamely alkotóeleme rátegye a kezét. Ellenkező esetben ugyanis az ember aggodalomban él, mely megfoszthatja boldogságától és szabadságától, hiszen állandóan várhatja, hogy alapvető szükségleteit külső beavatkozás fenyegeti.

A jelenkori társadalmak összeomlása, bérmunkások társadalmából partnerek társadalmává történő alakulása elkerülhetetlen és dialektikus következménye a világon jelenleg uralkodó ellentmondásos gazdasági téziseknek, az igazságtalan viszonyoknak, melyeknek alapja a máig megoldatlan bérrendszer.

A kapitalista világ szakszervezeteinek fenyegető ereje a biztosíték arra, hogy a kapitalista társadalmak megdőlnék, bérmunkások társadalmából partnerek társadalmává alakulnak.

Valószínűleg a szocializmus-megvalósítására hivatott forradalom azzal fog kezdődni, hogy birtokba veszik az általuk létrehozott termék őket megillető részét. A fizetésemelést követelő sztrájkok ezentúl a termelésben való részvétel jogát fogják követelni.

A ZÖLD KÖNYV iránymutatásával ez előbb vagy utóbb megvalósul.

A végső lépés az lesz, amikor a szocialista társadalom eljut arra a fokra, hogy a profit és a pénz eltűnik. Ez úgy történik, hogy a társadalom átalakul egy teljes mértékben termelő társadalommá, a termelés pedig eljut arra a szintre, hogy ki tudja elégteleni a társadalom tagjainak anyagi szükségleteit. Ebben a végső fázisban automatikusan eltűnik a nyereség és nem lesz szükség pénzre.

A profit elismerése egyet jelent a kizsákmányolás elismerésével. Már a pusztán elismerés is lehetetlenné teszi a korlátok közé szorítását. Pusztán reformista próbálkozásoknak tekinthetők azok a különféle intézkedések, melyek a profit korlátozására irányultak, s így nem jelentenek radikális megoldást az embernek ember által történő kizsákmányolása megakadályozására.

A végső megoldást a profit felszámolása hozza meg. **A profit azonban a gazdasági tevékenység motorja, ezért a profit megszüntetését nem lehet egy egyszerű határozattal elérni.** Csak a szocialista termelés fejlődésének eredménye lehet, ami akkor következik be, ha megvalósul a társadalom és az egyének szükségleteinek anyagi kielégítése. A profit növeléséért végzett munka vezet el végül a profit megszűnéséhez.

HÁZI SZOLGÁK

A fizetett, vagy fizetetlen *házi szolgák* egyfajta rabszolgák. Valójában ők a modern kor rabszolgái. Minthogy az új szocialista társadalom a termelésben való részvételen és nem a béreken alapul, a természetes szocialista törvény nem alkalmazható a házi szolgákra, mert ezek szolgálatokat végeznek, s nem termelnek. A szolgálatok nem hoznak létre anyagi javakat, melyeket részekre lehetne felosztani a természetes szocialista törvény alapján. A házi szolgáknak ezért nincsen más lehetőségük, minthogy bérért vagy anélkül, sanyarú körülmények között dolgozzanak. Minthogy a bérmunkások egyfajta rabszolgák, s szolgáságuk fennmarad, míg bér ellenében végeznek munkát, s minthogy a házi szolgák súlyosabb helyzetben vannak, mint a házakon kívül, a gazdasági létesítményekben és vállalatoknál dolgozó bérmunkások, a házi szolgákat kell elsőknek megszabadítani a bérmunkások társadalmának, vagyis a rabszolgák társadalmának szolgáságától. Mint szociális jelenség, a házi szolgák állnak legközelebb a rabszolgákhoz. A harmadik egyetemes elmélet hírül adja a tömegeknek az igazságtalanság, a zsarnokság, a kizsákmányolás, és a gazdasági és politikai hegemonia minden kötelékétől való végleges megszabadulást, s valamennyi ember társadalmának eljövételét. Ebben a társadalomban minden ember szabad lesz, egyenlően osztozik a hatalomban, a vagyonban és a fegyverekben, s így a szabadság teljes és végleges győzelmet arat.

A **ZÖLD KÖNYV** utat mutat a bérmunkások és házi szolgák tömegei előtt, hogy megvalósuljon az emberi szabadság. Ezért harcolni kell, hogy a házi szolgákat felszabadítsuk rabszolga helyzetükből, s társakká tegyük őket a házakon kívül, ott, ahol anyagi javak termelése folyik, melyet a résztvevő tényezőknek megfelelően részekre lehet osztani. A házakban a lakóknak kell szolgálni. A szükséges házi munkákat nem fizetett, vagy fizetetlen szolgákkal kell elvégeztetni, hanem olyan alkalmazottakkal, akiket elő lehet léptetni munkájuk során, s akik ugyanazokat az anyagi és szociális garanciákat élvezik, mint bármely közszolgálatban álló alkalmazott.

Muammar al-Kaddáfi

A ZöldKönyv

Harmadik rész

A HARMADIK EGYETEMES ELMÉLET TÁRSADALMI BÁZISA

Az emberi társadalom hajtóereje a társadalmi, vagyis nemzeti tényező". Az emberi közösségeket, — a családtól kezdve a törzsön át, egészen a nemzetig — összefűző társadalmi kötelék a történelmi mozgás alapja.

A történelmi hősök olyan személyek, akik áldozatokat hoztak bizonyos ügyek érdekében. Erre nézve más meghatározás nem létezik. De milyen ügyek érdekében? Másokért hoznak áldozatokat. De kikért? Azokért, akikkel kapcsolatban állnak. Az egyén és a csoport közötti kapcsolat viszont társadalmi jellegű, az emberek egymás közötti kapcsolatait jelenti. **A nemzetek létének alapja a nacionalizmus.** Ezek az ügyek tehát nemzeti ügyek. A nemzeti kapcsolat társadalmi kapcsolatot jelent. A társadalmi kapcsolat a közösségből, vagyis a társadalom tagjai közötti viszonyból származik. Ugyanígy, a nemzeti kapcsolat a nemzetből, vagyis a nemzet tagjainak egymás közötti viszonyából származik. A társadalmi kapcsolat tehát nemzeti kapcsolat, és a nemzeti kapcsolat társadalmi kapcsolat. A csoport ugyanis egy nemzet és a nemzet is egy csoport, még akkor is, ha számszerűen az egyik kisebb. Itt most hagyjuk az alkalmi csoportra vonatkozó részletes meghatározást, mely a tagok nemzeti kapcsolatait nem érinti. Csoporton itt a nemzeti kapcsolatai miatt állandónak tartott csoportot értjük.

A történelmi mozgalmak továbbá tömegmozgalmak is, vagyis csoportmozgalmak a csoport saját érdekében, hogy független legyen egy másik csoporttól. Minden csoportnak megvan ugyanis a maga társadalmi struktúrája, mely összetartja. A csoportmozgalmak mindig függetlenségi mozgalmak annak érdekében, hogy az alávetett, vagy elnyomott csoport megvalósíthassa önmagát egy másik csoporttal szemben. A hatalmi küzdelem magán a csoporton belül folyik, még a család szintjén is, ahogy ezt a *ZÖLD KÖNYV első* része, a harmadik egyetemes elmélet politikai alapja kifejtette. A csoportmozgalom valójában a saját érdekekért folytatott nemzeti mozgalom. Közös, természetes struktúrája révén egy csoportnak közös társadalmi szükségletei vannak, melyeket kollektíván kell kielégíteni. Ezek a szükségletek semmiképpen sem egyéni szükségletek. Ezek egy olyan nemzetnek a kollektív szükségletei, jogai, követelései vagy céljai, melyet a közös nacionalizmus fog össze. Ezért hívják ezeket a mozgalmakat nemzeti mozgalmaknak. A jelenkori nemzeti felszabadító mozgalmak maguk is társadalmi mozgalmak. Addig nem fejeződnek be, ameddig minden egyes csoport fel nem szabadul egy másik csoport uralma alól. A világ ugyanis jelenleg a történelmi mozgás egyik szabályos ciklusán, a nacionalizmus győzelmét hozó nemzeti küzdelem szakaszán megy keresztül.

Az emberi világban ez a történelmi valóság, vagyis a társadalmi valóság. A nemzeti küzdelem, — a társadalmi küzdelem a történelmi mozgás alapja, mivel az erősebb, mint bármely más tényező. Ez ugyanis az eredet, az alap, ez az emberi közösségnek, a nemzetnek, magának az életnek az alaptermészete. Az emberen kívüli egyéb élőlények csoportokban élnek. Az állatvilágban a csoport az alapja a csoportok fennmaradásának. Ugyanígy **a nacionalizmus a nemzetek fennmaradásának alapja.** **Azok a nemzetek, melyeknek nacionalizmusa elpusztult, maguk is romlásnak vannak kitéve.** A világnak ma egyik fő politikai problémáját jelentő kisebbségek kérdése is társadalmi jellegű. Ezek ugyanis olyan nemzetek, melyeknek nacionalizmusa megsemmisült, melyeknek kötelekei szétszakadtak. A társadalmi tényező tehát életfontosságú tényező, a fennmaradást jelentő tényező. Éppen ezért a nemzetnek a fennmaradást szolgáló természetes és veleszületett mozgatórugója.

A nacionalizmus az emberi világban, és a csoportöszön az állatvilágban éppen olyan, mint a gravitáció az

ásványok és égitestek világában. Ha a Nap gravitációja megszűnne, gázai szerteáramlanának, s nem létezhetne többé egységes egészként. Az egység tehát fennmaradásának alapja. A fennmaradás alapját egy adott dolog egységének tényezője képezi. Bármely csoport egységének tényezője a társadalmi tényezővel, vagyis a nacionalizmussal azonos. Ezért harcolnak a közösségek nemzeti egységükért, mert ebben rejlik fennmaradásuk.

A nemzeti tényező, vagyis a társadalmi kötelék automatikusan a fennmaradás felé hajtja a homogén nemzetet, pontosan úgy, ahogy egy tárgy gravitációs ereje automatikusan, egyetlen tömegben tartja azt össze e mag körül. Az atombombában az atomok szétáramlása és szétrobbanása a magnak, a körülötte elhelyezkedő atomok gravitációs fókuszának felrobbanásából következik. Amikor tehát ezen alkotóelemek egységét képező tényező megsemmisül, s megszűnik a gravitációs erő, az atomok szétszóródnak, az atombomba pedig szanaszét repülő atomokká alakul át, illetve mindazzá, ami ezzel együtt jár. Ez a dolgok természete. Ez a természet szilárd törvénye. Ha ezt nem vesszük figyelembe, vagy összeütközésbe kerülünk vele, az életet romboljuk le. Így indul pusztulásnak az ember élete is, ha nem veszi figyelembe a nacionalizmust, a társadalmi tényezőt. A csoport összetartása jelenti a fennmaradás titkát.

Ugyanez történik, ha az ember összeütközik ezzel a törvénnyel. A társadalmi tényezővel egyedül a vallási tényező kelhet versenyre, az egy adott közösség egységére gyakorolt hatását illetően. A vallási tényező ugyanis meg is oszthatja a nemzeti csoportot, de egyesíthet is különböző nemzetiségű csoportokat. Végző soron azonban a társadalmi tényezőt illeti meg a döntő szerep. Így volt ez a különböző korszakokban is. Eredetileg minden népnek egy vallása volt, s ez jelentette a harmóniát. Idővel azonban különbségek jöttek létre, s ezzel megszületett a küzdelemnek, a népek élete bizonytalanná válásának a valódi oka, mely nyomon kísérhető a különböző történelmi korszakokban.

A szilárd alapot az jelentené, ha minden népnek egy vallása lenne. Az ezzel ellentétes helyzet abnormális. Az eltérés egészségtelen helyzetet teremtett, mely ténylegesen hozzájárult az egy adott nemzeti csoporton belüli konfliktusok kialakulásához. A megoldást csak az jelentheti, hogy újra összhangba kell kerülni a természetes alappal, mely szerint minden nemzetnek egy vallással kell rendelkeznie. Ha ugyanis a társadalmi tényező egybeesik a vallással, akkor létrejön az összhang, a közösségek élete stabilizálódik, megerősödik, s egészséges fejlődésnek indul.

A házasság olyan aktus, mely negatív vagy pozitív befolyásolhatja a társadalmi tényezőt. Ez annak ellenére így van, hogy a szabadság természetes törvényének megfelelően, a férfinak és a nőnek is joga van elfogadni azt, akit akar, vagy elutasítani azt, akit nem akar. A dolog lényegénél fogva azonban egy adott csoporton belüli házasság erősíti annak egységét, s olyan kollektív növekedést tesz lehetővé, mely összhangban van a társadalmi tényezővel.

A CSALÁD

Az egyén számára a család fontosabb, mint az állam. Az emberiség számára az egyén a létező, az egyén számára viszont a család, mely a bölcsőt, az eredetet, a társadalmi védőernyőt jelenti neki. Természetesen az emberiség az egyént és a családot jelenti, és nem az államot. Az emberiség államot nem ismer. Az állam mesterséges gazdasági, politikai, némelykor katonai rendszer, melynek semmi köze az emberiséghez. A család éppen olyan, mint a természet egyedi növénye, mely a természetes növényzet alkotóeleme. A természetnek szántóföldekké, kertekké és hasonlókká való átalakítása mesterséges eljárás, melynek semmi köze a virágokból, levelekből, ágakból álló növény alaptermészetéhez. Pontosan ebben hasonlít a családhoz. A politikai, gazdasági, vagy katonai tényezők állammá alakították a családok csoportját, de ennek semmi köze az emberiséghez. Ugyanígy, minden olyan helyzet, körülmény vagy intézkedés, mely a család széthullását, hanyatlását vagy pusztulását eredményezi, embertelennek és természetellenesnek tekinthető. Itt ugyanígy önkényes helyzetről beszélhetünk, mint minden olyan cselekedet, körülmény vagy intézkedés esetében, mely a növény elpusztításához, ágainak szétszórásához, virágainak és leveleinek elszáradásához vezet.

Azok a társadalmak, melyekben a család létét és egységét veszély fenyegeti olyan mezőhöz hasonlatosak, melynek növényeit aszály, vagy tűz fenyegeti. A virágzó kert, vagy rét növényei természetes módon növekednek, hoznak virágot, eresztenek gyökeret. Ugyanez áll az emberi társadalomra is.

A virágzó társadalomban az egyén természetes módon növekszik a családban, és a család maga virágzik a társadalomban. Az egyén ugyanúgy kötődik az emberi családhoz, mint a levél az ághoz, vagy mint az ág a fához. Önmagában egyiknek sincs se értéke, se élete. Ez a helyzet az egyénnel is, ha elszakad a családtól. Család nélkül az egyénnek sincs értelme, se társadalmi élete. Ha az emberi társadalom eljut oda, hogy az ember család nélkül létezhet, akkor útonálló társadalmává válik és olyan lesz, mint a mesterséges növény.

A TÖRZS

A törzs lényegében a születések révén kibővült családdal azonos. A törzs tehát a nagycsalád. A nemzet viszont a születések révén kibővült törzs. A nemzet tehát egy nagy törzs. A világ pedig a különböző nemzetekre oszlott nemzet. A világ ezek szerint egy nagy nemzet. Ugyanaz köti össze a családot, mint a törzset, vagy a nemzetet, vagy a világot. A létszám növekedésével azonban a kapocs gyengül. Az ember fogalma hasonlatos a nemzetéhez, a nemzeté a törzséhez, a törzsé a családéhoz. Ahogyan azonban az alacsonyabb szintről a magasabb felé emelkedünk, a melegség foka úgy csökken. Ezt a társadalmi ténytet csak azok tagadják, akik nem ismerik.

A társadalmi kötelék, az összetartás, az egység, a barátság, a szeretet tehát erősebbek a család szintjén, mint a törzs szintjén, s erősebbek a törzs szintjén, mint a nemzetén, s erősebbek a nemzet szintjén, mint a világén.

Az ezekből a társadalmi kötelékekből származó előnyök, kiváltságok, értékek és eszmények ott találhatók meg, ahol ezek a kötelékek természetesen és kétségtelenül erősek, vagyis erősebbek a család szintjén, mint a törzsén, erősebbek a törzs szintjén, mint a nemzetén, erősebbek a nemzetén, mint a világén. Ily módon a társadalmi kötelékek és a belőlük származó előnyök, kiváltságok, értékek és eszmények eltűnnek, mihelyt a család, a törzs, a nemzet és az emberiség eltűnik. *Ezért nagyon fontos az, emberi társadalom számára, hogy megőrizze a családi, a törzsi, a nemzeti, és a világi összetartást és így hasznot húzzon azokból az, előnyökből, kiváltságokból, értékekből és eszményekből, melyeket a család, a törzs, a nemzet és az emberiség által kialakított összetartás, összetartozás, egység, barátság és szeretet nyújt.* Szociális szempontból az összetartozást, az egymással való szolidaritást és a hasznosságot illetően a családon alapuló társadalom jobb, mint a törzsi, a törzsi viszont előnyösebb, mint a nemzetén alapuló, s a nemzetén alapuló jobb, mint az egész világot átfogó társadalom.

A TÖRZS ELŐNYEI:

Mínt hogy a törzs egy nagy család, tagjainak ugyanazokat az anyagi előnyöket és szociális kiváltságokat nyújtja, mint a család. A törzs ugyanis másodlagos család. Fontos viszont hangsúlyozni, hogy az egyén időnként becsületlenül viselkedhet, amit nem merészelne megtenni családjá előtt. Tekintve azonban, hogy a család terjedelme kicsi, az ember nem érzi annyira felügyeletét. A törzsnél éppen fordított a helyzet, ennek tagjai nem érezhetik, hogy teljesen függetlenné válhatnak a törzs felügyeletétől. Ezen az alapon a törzs olyan viselkedésmódot alakít ki tagjai számára, mely az iskolai nevelésnél jobb és magasabb rendű társadalmi nevelést jelent. A törzs társadalmi iskolának tekinthető, amelynek tagjai gyermekkoruktól kezdve úgy nőnek fel, hogy a legmagasabb eszményeket szívják magukba, kialakítva ezáltal viselkedésmódjukat is. Az ember növekedésével ezek automatikusan rögződnek. A neveléssel és a tudományokkal éppen ellenkező a helyzet. Ezeket formálisan közlik, s így ezek fokozatosan elhalványodnak az ember növekedésével, éppen azért, mert formális és kísérleti jellegűek. S az egyén tudatában is van annak, hogy itt pusztán közlésről van szó.

A törzs a társadalmi biztonság természetes szociális védőernyője. A törzsi társadalom hagyományainak alapján a törzs a tagoknak kollektív váltságdíj-fizetést, kollektív büntetést, kollektív bosszút, kollektív védelmet, vagyis társadalmi oltalmat, biztosít.

A vér jelenti az alapvető tényezőt a törzs létrejöttében, de nem ez az egyedüli meghatározó, mert az odatartozás is a törzset kialakító elemek közé sorolható. Idővel a vérségi kapcsolatot és a pusztán odatartozást jelentő tényezők között elmosódik a különbség, s csak a törzs, mint egységes társadalmi és valóságosan létező csoport ragadható meg. Mindenesetre viszont a törzset a vér és az eredet tartja össze, minden másnál erősebben.

A NEMZET

A nemzet az egyén nemzeti, politikai védőernyője, mely szélesebb, mint a törzs által nyújtott társadalmi védőernyő. A törzsiség lerombolja a nacionalizmust, mert a törzsi lojalitás gyengíti a nemzet iránti hűséget, s annak rovására erősödik. Ugyanígy a család iránti hűség a törzsi lojalitás rovására erősödik, mert azt gyengíti. Amennyire szükséges a nemzet számára a nemzeti összetartozás érzése, annyira fenyegeti ez egyben az emberiséget.

A világgözösségben a nemzet olyan, mint a család a törzsben. Minél inkább veszekszenek és fanatizálódnak egy törzs családjai, annál inkább fenyegetik a törzset. Ugyanígy, ha egy család tagjai veszekednek, s mindegyik csak a maga javát nézi, a család kerül fenyegetett helyzetbe. Ha pedig a nemzet törzsei veszekszenek, s csak saját érdekeikkel törődnek, a nemzet kerül veszélybe. A nemzeti fanatizmus, a nemzeti erő alkalmazása gyenge nemzetekkel, vagy a nemzeti haladással szemben, rossz és káros dolog az emberiségre nézve. Ennek ellenére, az erős, önmagát tisztelő, személyes felelősségének tudatában lévő egyén fontos és hasznos a család számára. Ugyanígy az erős, tiszteletreméltó, fontosságának tudatában lévő család is hasznos a törzs számára materiális és társadalmi

szempontból. Hasonlóképpen is hasznos az egész *világ számára* a haladó, produktív, civilizált nemzet is. A nemzeti politikai struktúra szenved kárt, ha alacsonyabb társadalmi szintre ereszkedik le, vagyis a család és a törzs szintjére, s ezeknek viselkedik megfelelően, elfogadja nézeteiket.

A nemzet egy nagy család, mely túljutott a törzs fokán, a közös eredetű törzsek szétágazásán. A nemzet azokat a tagokat is magában foglalja, akik sorsközösséget vállalva beolvadtak soraiba. A család csak akkor válik nemzetté, ha keresztülment a törzs fokán és a törzsek szétágazásán, illetve a különböző jellegű keveredések eredményeképpen megvalósuló beolvadások fázisán. Hosszútávon ez elkerülhetetlenül megvalósul. Habár az idő múlása új nemzeteket teremt, egyúttal hozzájárul a régiék felbomlásához is. A közös eredetet és a közös sorsvállalást jelentő beolvadás képezi bármely nemzet két fő történeti alkotóelemét. Ezek között azonban az eredetet illeti meg az első hely, és a beolvadást a második. A nemzetet azonban nemcsak az eredet határozza meg, habár ez a kezdete és alapja. Emellett a nemzetet emberek felhalmozódása hozza létre, mely egy embercsoportot arra készítet, hogy egy adott földdarabon éljen, közös történelmet csináljon, közös örökséggel rendelkezzen, s közös sorsral nézzen szembe. Ily módon, a vérségi köteléktől függetlenül a nemzet végső soron az összetartozás és a közös sors érzését jelenti.

De miért láthatott már a földgolyó nagy birodalmakat, melyek eltűntek, és mások léptek a helyükbe? Vajon az ok csak politikai jellegű és semmi köze a harmadik egyetemes elmélet társadalmi alapjához? Vagy társadalmi jellegű és így a *ZÖLD KÖNYV*-nek ehhez a részéhez tartozik? Kétségtelen, hogy a család inkább társadalmi, mint politikai jellegű struktúra. Ugyanez vonatkozik a törzsrre is, mert az nem más, mint olyan család mely szaporodott, megsokasodott, s több családdá alakult át. Hasonlóképpen, a nemzet nem más, mint olyan törzs, mely megnőtt, ágai megsokszorozódtak, s először nemzetségekké, majd törzsekké alakult.

A nemzet is olyan társadalmi struktúra, melynek összetartó köteléke a nacionalizmus. A törzs szintén társadalmi struktúra, melynek összetartó köteléke a törzsiség. A család ugyancsak társadalmi struktúra, melynek összetartó köteléke a családi érzés. A világ nemzetei megint csak társadalmi struktúrát jelentenek, melynek összetartó köteléke az emberiség. Ezek magától értetődő tények. Azután itt van az államok politikai struktúrája, mely a világpolitikai térképét alkotja. De miért változik meg a világpolitikai térképe időről-időre? Az ok abban keresendő, hogy a politikai struktúra egyszer összhangban van a társadalmi struktúrával, máskor meg nem. Ha összhangban van egy adott nemzeten belül, akkor tartós marad, és nem változik. Ha a változást külső gyarmatosítás, vagy belső összeomlás kényszeríti ki, újra megjelenik a nemzeti harc, vagy a nemzeti felemelkedés és nemzeti egység jelszava alatta. Amikor a politikai struktúra, több nemzetet foglal magába, a térkép szétszakadozik, amint az egyes nemzetek függetlenséget nyernek nacionalizmusuk jelszavával. Így szakadt szét a világ által eddig ismert birodalmaknak a térképe, mert e birodalmak több nemzetet egyesítettek. Minden nemzet fanatikusán ragaszkodott a saját nacionalizmusához, követelte a függetlenséget, következőképpen a politikai birodalom szétesett, s alkotóelemei újra társadalmi eredetükhöz tértek vissza. A világtörténelem világos bizonyítékát adja ennek, ha az egyes korszakokat vizsgáljuk.

De miért álltak ezek a birodalmak különböző nemzetekből? A választ abban lelhetjük meg, hogy az állam nemcsak társadalmi jellegű képződmény, mint a család, a törzs és a nemzet. Az állam politikai jellegű alakulat, melyet számos tényező hoz létre, köztük a nacionalizmus, a legegyszerűbb és legfontosabb. A nemzeti állam az egyetlen olyan politikai forma, mely összhangban van a természetes társadalmi struktúrával. Léte addig tart, amíg nem kerül egy nála erősebb nacionalizmus zsarnoksága alá, vagy pedig politikai struktúrája, az állam nem kerül társadalmi struktúrájának, a törzseknek, a nemzetségeknek, a családoknak a hatása alá. Pusztulásnak indul a politikai struktúra, ha fölébe kerekedik a társadalmi struktúra, a törzs, a család, a szekta és átveszi ennek jellegzetességeit.

A nem egyszerű állam / a *nemzeti állam* / kialakulásához más tényezők is hozzájárulnak. Ezek vallási, gazdasági és katonai jellegűek.

A közös vallás, a gazdasági szükségszerűség és a katonai hódítások is létrehozhatnak egy többnemzetiségű államot. Így egy adott korban láthatjuk, hogy egy állam, vagy egy birodalom létezik, majd egy másik korban eltűnik.

Amikor a nacionalista szellem erősebb lesz, mint a vallási, és a különböző, de azonos vallású nemzetiségek közötti küzdelem kiéleződik, akkor az egyes nemzetek önállóvá válnak, visszanyerik társadalmi struktúrájukat, a birodalom viszont eltűnik. A vallás szerepe mutatkozik meg akkor, amikor a vallási szellem erősebb, mint a nacionalista, s a különböző nemzetiségek a közös vallás zászlaja alatt egyesülnek. Ezután újra a nacionalizmus erősödik meg, s az egész folyamat kezdődik előlről.

Minden olyan állam, mely különböző okok miatt többnemzetiségű — s lehet ez az ok vallási, vagy gazdasági, vagy katonai jellegű, vagy olyan, ami ember alkotta ideológiára vezethető vissza — szétesik a nemzeti küzdelem

hatására, míg végül is minden nemzetiség elnyeri függetlenségét. Tehát a társadalmi tényező elkerülhetetlenül győzedelmeskedik a politikai tényező felett.

Ezért — a politikai tényezők ellenére, melyek egy állam létrejöttét szükségessé tehetik — az egyének életének alapja a család, a törzs, majd a nemzet s végül az emberiség. Az alapvető tehát a társadalmi. Ez jelenti az állandó tényezőt, vagyis a nacionalizmust. A hangsúlyt ezek szerint a társadalmi valóságra, a családdal való törődésre kell helyezni, hogy harmonikus, kiművelt emberek nőjenek fel. A fontossági sorrendben a következő hely a törzset illeti meg, mert ez jelenti a társadalmi védőernyőt, a természetes társadalmi iskolát, mely szociálisan neveli az embert a család után következő szakaszban. Ezután következik a nemzet. Az egyén csak a családban és a törzsben tanulja meg a szociális értékeket. Ezek olyan természetes társadalmi struktúrát alkotnak, melynek létrehozásában nem kívülálló egyének vettek részt. A családdal való törődés az egyén érdekében áll, éppen úgy, mint ahogy a törzssel való törődés a család, az egyén, a nemzet, vagyis a nacionalizmus érdekében történik. A társadalmi tényező, /*vagyis a nemzeti tényező*/ jelenti a történelem valódi és állandó mozgatóerejét.

Az emberi közösségek nemzeti kötelekeinek figyelmen kívül hagyása, s a társadalmi valósággal ellentétes politikai rendszer létrehozása csak ideiglenes képződményt eredményezhet, mely e csoportok társadalmi tényezőjének mozgásával, vagyis minden egyes nemzet nacionalista mozgalmának előrehaladásával szétesik.

Mindezek a tények benne rejlenek az ember életében és nem gondolati konstrukciók. A világon minden embernek tudatában kellene lennie ennek, s ennek tudatában kellene tevékenykednie, mert tevékenysége csak így lehet értékes. Azért is kell ismerni ezeket a szilárd tényeket, hogy elkerülhessük az elhajlást, a zűrzavart és a romlást az emberi közösségek életében. Ezek ugyanis az emberi élet fenti alapelveinek meg nem értéséből és tiszteletben nem tartásából származnak.

A NŐ

Kétséget kizáróan a nő és a férfi- is emberi lény. Ezek szerint a férfi és a nő, mint emberi lény egyenlő. A férfi és a nő közötti megkülönböztetés igazolhatatlan és nyilvánvaló elnyomó cselekedet. A nő éppen úgy eszik és iszik, mint a férfi. A nő ugyanúgy gyűlöl és szeret, mint a férfi. A nő ugyanúgy gondolkodik, tanul és ért, mint a férfi. A nőnek ugyanúgy szüksége van a menedékre, ruházatra és közlekedési eszközre, mint a férfinak. A nő éppen úgy érzi az éhséget és a szomjúságot, mint a férfi. A nő ugyanúgy él és meghal, mint a férfi.

De miért van férfi és miért van nő? Valóban, az emberi társadalom nemcsak nőkből és nemcsak férfiakból áll, hanem nőkből és férfiakból egyaránt. Miért nem csak férfiak, vagy miért nem csak nők teremtődtek? Mi a különbség a férfiak és a nők között? A teremtés miért tette a férfi és a nő megalkotását egyaránt szükségessé? Mivel férfi és nő is létezik, és nemcsak férfi vagy csak nő, természetes szükségesség kell, hogy legyen a férfi és a nő együttes létének. Egyik sem olyan, mint a másik. Természetes különbség van a férfi és a nő között. Legjobban ezt a bizonyítja, hogy a teremtésben férfi és nő egyaránt létezik. Ez természetesen azt is jelenti, hogy mindegyiküknek megvan a maga szerepe, mely épp úgy különbözik, mint maga a férfi és a nő. Ezek szerint más uralkodó életfeltételek között kell élnie mindegyiküknek, melyben eltérő feladatokat végrehajtnak. Ennek a szerepnek a megértéséhez ismernünk kell a férfi és nő természetének különbözőségét, vagyis a közöttük lévő természetes különbségeket.

A nő nőnemű, a férfi hímnemű. A nőgyógyászok szerint a nő menstruál, vagyis lebetegedik minden hónapban, a férfiak viszont nem menstruálnak, mert hímek, és nem betegszenek le szokásszerűen havonta. Ez a periodikus, vagyis havonta visszatérő betegség vérzés. Tehát a nő, női léte miatt havonta ki van téve a vérzésnek. Ha a nő nem menstruál, terhes. Ha terhes, akkor a terhesség természetének megfelelően kb. 1 évig beteg marad. Ez azt jelenti, hogy természetes tevékenysége mindaddig szünetel, míg meg nem szül. Ha megszül, vagy elvetél, gyermekágyi betegséget kap, mely együtt jár minden szüléssel vagy vetéléssel. A férfi nem esik teherbe, következésképpen ezek a betegségek sem sújtják, melyek a nőt azért veszélyeztetik, mert az nő. Azután a nő szoptatja gyermekét, mellyel viselő volt. A természetes szoptatás kb. két évig tart. A szoptatás azt jelenti, hogy a nő anyira kötve van gyermekéhez és az meg hozzá, hogy tevékenysége megbénul. Közvetlen felelősség terheli egy másik emberi lényért, akit segít biológiai funkcióinak teljesítésében, mert enélkül elpusztulna. A férfi viszont nem esik teherbe és nem szoptat. Az orvos ezzel fejezte be magyarázatát.

Ezek a természetes adottságok olyan különbségeket jelentenek, melyek miatt a férfi és a nő nem lehetnek egyenlők. Ezek önmagukban olyan realitások, melyek szükségessé teszik a hím — és nőnemű lény, vagyis a férfi és a nő létét. Mindegyikük megvan a saját, a másiktól különböző szerepe és funkciója az életben. A férfi nem helyettesítheti a nőt e feladatok elvégzésében. Azt is figyelembe kell venni, hogy ezek a biológiai funkciók nehéz terhet jelentenek a nő számára, nagy erőfeszítést és fájdalmat követelnek tőle. A nő által elvégzett funkciók nélkül viszont megállna az emberi élet. Természetes funkcióról van tehát szó, mely nem önkéntes és nem is kötelező. Szükségesszerű funkció, melynek egyetlen alternatívája csak az élet megszűnése lehet.

A terhesség elleni szándékos beavatkozás létezik, és ez az emberi élet alternatíváját jelenti. Létezik a részleges szándékos

beavatkozás is a terhesség ellen. Létezik a szoptatás elleni beavatkozás is. Mindezek összefüggő láncszemeket alkotnak a természetes élet elleni cselekedetek sorában, melyek a gyilkosságban csúcsosodnak ki, vagyis a nő saját magát öli meg azért, hogy ne legyen terhes, ne szüljön, ne szoptasson. Emellett ott vannak még az egyéb mesterséges beavatkozások a terhességben, szoptatásban, anyaságban, házasságban testet öltő természetes étellel szemben, habár ezek különböző mértékűek.

Ha lemondunk az anya természetes szerepéről, s az óvodák lépnek helyébe, akkor lemondunk magáról az emberi társadalomról, és azt mesterséges életű biológiai társadalommá alakítjuk át. Ha a gyerekeket elválasztjuk az anyuktól és bölcsődékbe zsúfoljuk őket, olyasmint csinálunk, mintha csirkéként kezelnénk őket. A bölcsődék olyanok, mint a csirkefarmok, ahol a csirkéket összezsúfolják a keltetés után. Csak a természetes anyaság illik az emberhez, felel meg természetének és van összhangban méltóságával.

Más szavakkal: *az anyának kell felnevelnie a gyereket, olyan családban, ahol az anyaság, az apaság és a testvériség eszméje uralkodik*, és nem egy csirkenevelő farmhoz hasonlatos intézményben. A csirkének, ugyanúgy, mint a többi állatnak is, szüksége van az anyára életének egy adott szakaszában. Éppen ezért bölcsődékhez hasonló farmokon történő nevelése ellenkezik természetes növekedésével. Még a húruk is jobban hasonlít a mesterséges húshoz, mint a természeteshez.

A tenyésztelepek szárnyasainak húsa élvezhetetlen és esetleg nem is tápláló, mert az állatok nem természetes módon fejlődtek, nem élvezték a természetes anyaság védelmét. A vadon élő madarak húsa élvezetesebb és táplálóbb, mert a természetes anyaság védelmében nőtték fel, és természetes táplálékot kaptak.

Azokkal a gyerekekkel, akiknek nincs családjuk és menedékük, a társadalom törődik. Csak az ilyenek számára hoz létre a társadalom bölcsődéket és hasonlókat. Az ő szempontjukból előnyösebb, ha a társadalom gondoskodik róluk, mint esetleg olyan személyek, akik nem a szüleik.

Ha kutatást végeznénk a tekintetben, hogy a gyermek anyja, vagy a gyermeknevelő intézmény felé hajlik-e inkább, akkor kiderülne, hogy a gyermek az anyját választaná és nem a gyermeknevelőt. Minthogy a gyermek természetes hajlama az anya felé irányul, az anya jelenti a legtermészetesebb és legjobb védelmet a számára. Ha a gyereket a bölcsödére bizzuk az anyja helyett, akkor szabad és természetes hajlama ellen követünk el erőszakot.

A szabadságban történő egészséges növekedés jelenti a természetes növekedést minden élőlény számára. Az anyának bölcsödével való helyettesítése, az egészséges növekedés szabadsága ellen elkövetett erőszakos cselekedetet jelent. A bölcsödébe terelt gyerekeket, csak a kényszer, vagy a kizsákmányolás, vagy az ostobaság hajtja ide. Pusztán anyagi és nem társadalmi okok viszik őket a bölcsödébe. Ha nem lennének a kényszerítő eszközök, és nem a gyermeki tudatlanságban élnének, elutasítanák a bölcsödét és az anyjukhoz ragaszkodnának. Ezt a természetellenes és antihumánus cselekedetet csak az igazolja, hogy a nő nincs olyan helyzetben, mely megfelelné természetének, vagyis arra kényszerül, hogy antiszociális és anyasággellenes kötelességeknek tegyen eleget.

A nőnek, természetéből következően, megvan a maga természetes szerepe, mely különbözik a férfiéétől, így helyzetének is különböznie kell a férfiéétől, hogy természetes szerepének eleget tehesen.

Az anyaság női feladat, nem a férfié. Éppen ezért természetes dolog, hogy a gyerekeket ne válasszuk el az anyától. Bármilyen kísérlet arra, hogy a gyereket elválasszuk az anyától, kényszert, elnyomást és zsarnokságot jelent. Az olyan anya, aki nem tesz eleget a gyermekeivel szemben anyai kötelességeinek, szembeszáll az életben betöltendő természetes szerepével. Biztosítani kell számára a megfelelő jogokat és körülményeket, amelyek mentesek a kényszertől és az erőszaktól, ami arra készítené a nőt, hogy természetellenes helyzetben teljesítse természetes feladatát. Ez ugyanis ellentmondásos helyzetet teremtene. Ha a nő arra kényszerül, hogy lemondjon a szülésben és az anyaságban megnyilvánuló természetes szerepéről, erőszaknak és zsarnokságnak esik áldozatul. Az a nő, aki olyan munkát kénytelen végezni, ami miatt képtelen eleget tenni természetes feladatának, valójában nem szabad, mert csak a szükség viszi rá erre. Már pedig, ahol a szükség uralkodik, ott a szabadság elrejtőzik.

A megfelelő, sőt szükségszerű körülmények, melyek között a nő el tudja látni természetes feladatát, ami más, mint a férfié, a beteg embert megillető körülményekhez hasonlatosak, akit a terhesség súlya is nyom. Az a tény, hogy egy másik emberi lényt visel a méhében, fizikailag legyengíti. Igazságtalan dolog lenne a nőt ilyen állapotban, az anyaságnak ebben a szakaszában olyan körülmények közé helyezni, melyek nem felelnek meg állapotának, tehát pl. arra kényszeríteni, hogy fizikai munkát végezzen. Ez valójában büntetés lenne a nő számára, azért mert elárulta az emberiséget és az anyaságot. Másrészt adónak is tekinthető, amit azért fizet, hogy beléphessen a férfiak világába, akik másneműek, mint ő.

Az a hit, amit a nő is vall, hogy tudnillik saját jószántából végez fizikai munkát, valójában nem igaz. Csak azért végez ilyen munkát, mert a durva, anyagi társadalom, kényszerítő körülmények közé helyezte, de ennek ő nincs tudatában közvetlenül, s így nincs más választása, minthogy alávesse magát a társadalmi körülményeknek és ráadásul még azt hiszi, hogy szabadon cselekszik.

Valójában az az elv, hogy nincs különbség semmiben sem a férfi és a nő között, megfosztja a nő szabadságától.

A „*semmiben*” kifejezés jelenti a nő óriási félrevezetését. Ez rombolja le a nő számára szükséges és megfelelő körülményeket, melyeket a férfiak kizárásával kellene élveznie, mert ez illik természetéhez, amelyből következően be kell töltenie természetes szerepét az életben.

Igazságtalan és gonosz dolog azt követelni, hogy a férfi és a nő egyenlő mértékben viselje a terheket, miközben a nő terhes. Igazságtalan és gonosz dolog egyenlőséget követelni közöttük, amikor bűntőlésről és nehézségekről van szó és közben a nőnek pedig szoptatnia kell. Igazságtalan és gonosz dolog egyenlőséget követelni közöttük, amikor piszkos munkát kell elvégezni, ami szépségét bemocskolja és nőességét károsítja. Ugyanígy igazságtalan és gonosz dolog olyan munkára nevelni, mely nem felel meg természetének. Az emberi létet illetően nincs különbség a nő a férfi között. Egyik sem köteles ahhoz hozzámenni, akihez nem akar, vagy igazságos bírói eljárás nélkül elválni valakitől. Sem a férfi, sem a nő nem házasodhat meg újra, míg egyetértésre nem jutottak a válásban. A nő a ház ura, mert a ház is egyike a nőt szükségszerűen megillető feltételeknek, hiszen ő esik teherbe, betegedik le, szül és tesz eleget az anyaság kötelezettségeinek. A nő a tulajdonosa az anyai menedéknek, vagyis a háznak. Még az emberitől sok tekintetben különböző állatvilágban is természetes kötelesség az anyaság, így zsarnoki dolog lenne a gyerekeket megfosztani az anyától, vagy a nőt megfosztani a háztól.

Az asszony nő. Nőnek lenni azt jelenti, hogy biológiai természete különbözik a férfétől, éppen azért mert az férfi. A nőnek ez a férfétől eltérő biológiai természete formai és tartalmi szempontból olyan jellegzetességeket biztosított a nőnek, melyek mások, mint a férfié. Ugyanígy a növény- és állatvilágban is különbözik a női alkat és a lényeg a férfétől. Ez vitathatatlan természeti realitás. A növény- és állatvilágban a hím természettől fogva erős és durva, a nőtény viszont természettől fogva szép és finom. Ezek természetes és örök realitások, melyek egyaránt megtalálhatók az élőlényekben, legyenek azok emberek, állatok, vagy növények.

Ezen eltérő alkatból következően és a természeti törvényeknek megfelelően játszott mindig a férfi az erős és a durva szerepet, nem azért mert erre kényszerült, hanem azért, mert ilyennek lett teremtve. És ezért játszott mindig a nő a finom és a szép szerepét, nem azért mert ezt választotta, hanem mert erre lett teremtve. Ez a természeti törvény igazságos, részben, mert természetes, részben, mert ez a szabadság alapja. Minden élőlény szabadnak lett teremtve, így bármilyen, a szabadság elvével ellentétes beavatkozás erőszakot jelent. Ha nem ragaszkodunk ezekhez a természetes szerepekhez, nem törődünk velünk, akkor ez olyan, mintha magának az életnek az értékeit hanyagolnánk el és pusztítanánk el. A természetet úgy tervezték, hogy összhangban legyen a születés és a halál közötti élet szükségszerűségeivel. Amikor az élőlény megszületik, élni kezd és teszi ezt mindaddig, míg meg nem hal. A kezdet és a vég közötti lét egy természetes törvényen alapszik, amelynek elfogadása nem választás, vagy kényszer dolga. Ez magából a természetből következik. Ez jelenti a természetes szabadságot.

Az állat- és növényvilágban, az emberi világban elkerülhetetlen a férfi és a nő léte, hogy megvalósuljon a születéstől a halálig tartó élet. Nemcsak létezniük kell, hanem megfelelő módon el kell játszaniuk természetes szerepüket is, amelyre teremtették őket. Ha nem megfelelő módon tesznek eleget szerepüknek, akkor valamilyen körülményből kifolyólag megtorpanás következik be az élet menetében. Ez a helyzet jelenleg szinte a világ valamennyi társadalmával, és ez annak eredményeképpen állt elő, hogy összekeveredett a férfi és a nő szerepe, illetve hogy megpróbálták férfivá alakítani a nőt. Karakterüknek és céljuknak viszont az felel meg, hogy mindegyikük a saját szerepét játssza el alkotó módon. Ennek ellenkezője visszalépést jelent. Olyan irányzatnak tekinthetjük, mely ellentétes a természettel, lerombolja a szabadság alapját, ellentétes az étellel, ellentétes a fennmaradással. Mindegyiküknek azt a feladatot kell elvégeznie, amelyre teremtették és nem szabad erről lemondania. A feladatról, vagy egy részéről történő lemondás csak kényszerítő, vagyis abnormális körülmények hatására következhetne. Az a nő, aki egészségi okokból elveti a terhességet, a házasságot, a szépitkezést, a karcsúságot, természetes életbeli szerepéről mond le kényszerítő egészségügyi ok hatására. Az a nő, aki megtartóztatja magát a terhességtől és a házasságtól, vagy az anyaságtól a munka miatt, ugyanilyen kényszerítő körülmény nyomására mond le természetes szerepéről. Az a nő pedig, aki konkrét ok nélkül mond le a terhességről, vagy a házasságról, vagy az anyaságról, valójában ugyancsak egy kényszerítő' körülmény, a normálistól eltérő erkölcsi ferdesség hatására mond le természetes szerepéről. Következésképpen a férfi és a nő is csak olyan természetellenes körülmények között mondhat le az életben eljátszandó természetes szerepéről, melyek ellentétesek a szabadsággal és veszélyeztetik a fennmaradást. Következésképpen egy világorradalomnak kell véget vetnie mindezeknek az anyagi körülményeknek, melyek megakadályozzák a nőt természetes feladata teljesítésében, s arra készítik őt, hogy a férfi feladatait végezze el, csak azért, hogy egyenlő legyen vele a jogokban. Ez a forradalom elkerülhetetlenül be fog következni, különösen az ipari társadalmakban a fennmaradási ösztön reakciójaként, mindenféle forradalmi ösztönző — mint amilyen például a *ZÖLD KÖNYV* - nélkül.

Ma minden társadalom úgy tekint a nőre, mint pusztá árucikkre. A Kelet eladható és megvásárolható ingóságként tartja, a Nyugat pedig nem ismeri el női mivoltát.

Ha a nőt arra kényszerítjük, hogy a férfi munkáját végezze, igazságtalan támadást intézünk női léte ellen, mellyel a természet ruházta fel és mely az élet számára természetes és elengedhetetlen. A férfi munka elpusztítja a nő szép vonásait, amelyet azért kapott, hogy női szerepét el tudja játszani. A nő éppen olyan, mint a virág, amit azért teremtettek, hogy magához vonzza a hímport és magvakat teremjen. Ha elpusztítanánk a virágokat, megszűnne a növényeknek az életben játszott szerepe is. A pillangók, madarak és más nőnemű állatok természetes ékessége is ugyanennek a természetes és életfontosságú rendeltetésnek tudható be. Ha a nő végzi el

a férfi munkáját, elkerülhetetlenül átalakul férfivá, s elhagyja rendeltetését és szépségét. A nőnek akkor is meg kell, hogy legyen minden joga, ha nem kényszerül arra, hogy férfivé váljék, s lemondjon női mivoltáról.

A férfi és a nő természettől fogva különböző testi felépítésének eredményeképpen működnek különböző szerveik is. Ennek következtében különbség van a férfi és a nő között a hangulat, a lélek, az idegek és a testi alkat tekintetében. A nő gyengéd, a nő szép, a nő könnyen sír, a nő félénk. Általában véve a nő természetes alkatának megfelelően vékony, a férfi viszont robosztus.

Ha semmibe vesszük a férfi és a nő közötti természetes különbségeket, összecseréljük szerepeiket, a kultúrához nem méltó módon járunk el, a természet törvényei ellen cselekszünk, az emberi életet veszélyeztetjük, s valódi okot szolgáltatunk az ember társadalmi életének nyomorúságához.

A jelenkori ipari társadalmak, melyek a nőt alkalmassá tették a férféhoz hasonló fizikai munkára, női mivoltának, és az életben eljátszandó természetes szerepének rovására, megkárosítva szépségét, anyai mivoltát és lelki nyugalmát, valójában nem civilizált társadalmak. Ezek materialista, civilizálatlan társadalmak. Ezeket utánozni ostoba és veszélyes dolog a civilizáció és az emberiség számára egyaránt.

A kérdés tehát nem az, hogy a nő dolgozik, vagy sem. Ez ugyanis nevetséges materialista jellegű kérdésfeltevés. A társadalomnak biztosítania kell minden tagja számára a munkát, a férfiaknak és nőknek is, akik képesek *dolgozni és szükségük is van* rá. Viszont mindenkinek azon a területen kell dolgoznia, amely illik hozzá, s ne legyen senki sem arra kényszerítve, hogy számára nem megfelelő munkát végezzen.

Igazságtalan és zsarnoki dolog, ha a gyerekek arra kényszerülnek, hogy felnőtt munkát végezzenek. Ugyanilyen igazságtalan és zsarnoki dolog, ha a nő kényszerül a férfiak munkájának elvégzésére.

A szabadság azt jelenti, hogy mindenki olyan ismereteket szerezzen, melyek a számára megfelelő munka elvégzésére képesítik. A diktatúrát az jelenti, amikor az ember olyan ismereteket szerez, melyek nem megfelelőek számára, és melyek hozzá nem illő munka elvégzésére készítetik. A férfi számára megfelelő munka nem mindig megfelelő a nő számára is. A gyermek számára megfelelő ismeret nem megfelelő a felnőtt számára.

Az emberi jogokat illetően nincs különbség a férfi és a nő, a felnőtt és a gyermek között. A kötelességeket illetően azonban nem lehet teljes egyenlőség közöttük.

A KISEBBSÉGEK

Mi nevezhető kisebbségnek? Melyek az előnyei és melyek a hátrányai? Hogyan lehetséges a kisebbségi probléma rendezése a harmadik egyetemes elmélet által a különböző emberi problémákra adott megoldási javaslatok keretében?

Csak két fajta kisebbség létezik. Az egyik fajta egy nemzethez tartozik, s ez biztosítja számára a társadalmi keretet. A másodikon azt értjük, melynek nincsen nemzete, és saját maga jelenti társadalmi keretét is. Az utóbbi képviseli azokat a történelmi felhalmozódásokat, melyek végül a nemzet kialakulásához vezetnek az odatartozás érzésének létrejötté és a közös sorsvállalás révén. Világos, hogy ennek a kisebbségnek megvannak a saját társadalmi jogai. Igazságtalanságnak kell tekintenünk, ha egy többség megsérti ezeket a jogokat. A társadalmi jellegzetesség személyes jellegű dolog, nem lehet adományozni és elvenni. **Politikai és gazdasági problémáit csak a tömegek tudják megoldani, akiknek a kezében kell, hogy legyen a hatalom, a javak és a fegyverek.** A kisebbségre úgy tekinteni, mint politikai és gazdasági kisebbségre, egyet jelent a diktatúrával és az igazságtalansággal.

A FEKETÉK

A feketék fognak uralkodni a világon!

A rabszolgaság utolsó korszakát az jelentette, amikor a fehér faj rabszolgává tette a fekete fajt. A fekete ember mindaddig nem fogja ezt a kort ellefelejteni, amíg azt nem érzi, hogy rehabilitálták.

Ez a tragikus történelmi esemény és annak fájdalmas érzete, és az egész faj rehabilitása feletti megalégedettség érzésének a keresése olyan pszichológiai tényezőt jelentenek a fekete fajnak bosszúra és uralomra törő mozgalmában, melyet nem lehet figyelmen kívül hagyni. Emellett ott van a társadalomtörténeti ciklusok elkerülhetetlensége is. A sárga faj uralta a világot, amikor Ázsiából kiindulva

elárasztotta a többi földrészt. Azután jött a fehér faj, amikor széleskörű gyarmatosító mozgalmát kiterjesztette az egész világra. És most következik a fekete faj, hogy ugyanígy uralkodjon.

A fekete faj jelenleg nagyon elmaradott társadalmi helyzetben van. Viszont ez az elmaradottság hozzájárul e faj számbeli fölényének kialakulásához, hiszen a feketék alacsony életszínvonala megvédte őket attól, hogy megismerkedjenek a születésszabályozási és családtervezési eszközökkel. Ugyancsak elmaradott társadalmi szokásaiknak köszönhető, hogy a házasság nincs korlátozva, mely korlátlan szaporodásukat eredményezi, akkor, amikor más fajok lélekszáma csökken a születésszabályozás, a házassági korlátozások és az állandó munka következtében. A feketék ezzel szemben egy mindig forró éghajlaton tengetik életüket.

AZ OKTATÁS

A tudomány és az oktatás nem azonos azzal a rendszerezett tantervvel és tananyaggal, melyet a fiataloknak padosorokban ülve, meghatározott órák alatt kell megtanulniuk, nyomtatott tankönyvekből. Ez a tanítási mód, mely ma az egész világon uralkodik, ellentétes a szabadsággal. Az a kötelező oktatás, amelyre, annyira büszkék a világ államai valahányszor sikerül fiataljaikra rákényszeríteni, valójában a szabadság elnyomásának egyik eszköze. Nem más ez, mint az ember adottságainak erőszakos megsemmisítése, kísérlet az emberi választási lehetőségek erőszakos irányítására. Diktatórikus cselekedet, mely megöli a szabadságot, mert megfosztja az embert a szabad választástól, az alkotó szellemtől, a csillogástól. Diktatórikus cselekedetnek tekinthetjük, ha az embert arra kényszerítik, hogy meghatározott tanterv szerint tanuljon. Ugyanígy az is diktatórikus jellegű, ha meghatározott tananyagokat kényszerítünk az emberekre.

A kötelező és módszeres oktatás valójában a tömegek kötelező tudatlanná tételét jelenti. Minden olyan állam, mely előírt tanmenetek révén korlátozza az oktatási folyamatot, s erre kényszeríti az embereket, továbbá hivatalosan korlátozza a tanulásra kijelölt anyagokat és ismereteket, erőszakot követ el állampolgáraival szemben. A világon jelenleg uralkodó valamennyi oktatási módszert világméretű kulturális forradalomnak kell lerombolnia. Ez szabadítja meg az embert a fanatizmus tanterveitől, attól, hogy szándékosan alakítsák ízlését, fogalmait, mentalitását.

Ez azonban nem jelenti azt, hogy be kell zárni az iskolák kapuit, amint ezt a felületes olvasó képzelheti, s arról sincs szó, hogy az emberek fordítsanak hátat a tanulásnak. Éppen az ellenkezőjéről van szó. Azt jelenti, hogy a társadalomnak biztosítania kell valamennyi oktatási formát, s lehetővé kell tennie, hogy az emberek szabadon válasszák ki azt, amit meg akarnak tanulni. Ez viszont megköveteli, hogy elegendő iskola legyen valamennyi ismeret számára. Az iskolák elégtelen volta korlátozza az emberi szabadságot, s arra kényszeríti az embert, hogy meghatározott ismereteket tanuljon, megfosztja a választás természetes jogától, minthogy más tárgyak nem állnak rendelkezésére.

Azok a társadalmak, melyek a tudást tilalom alá veszik, vagy monopolizálják, reakciós, a tudatlanságot pártoló társadalmak, szemben állnak a szabadsággal.

Ugyanígy, azok a társadalmak, melyek a vallástanítást tiltják, mint ahogy a jelenlegi helyzet mutatja, reakciós, a tudatlanságot pártoló társadalmak, szemben állnak a szabadsággal.

Azok a társadalmak, melyek monopolizálják a vallásos nevelést, ugyancsak reakciós, a tudatlanságot pártoló társadalmak, szemben állnak a szabadsággal.

Ugyanígy azok a társadalmak, melyek elferdítve tanítják mások vallását, kultúráját, és viselkedését, szintén fanatikus, reakciós, szabadságellenes társadalmak.

Azok a társadalmak, melyek az anyagi tudást tilalom alá helyezik, ugyancsak reakciós, a tudatlanságot pártoló, szabadságellenes társadalmak.

Azok a társadalmak, melyek monopolizálják az anyagi tudást, ugyancsak reakciós, a tudatlanságot pártoló, szabadságellenes társadalmak.

A tudás mindenkinek természetes joga, és attól senki, semmilyen indokkal sem foszthatja meg, hacsak maga az illető személy nem tesz olyasmit, amivel ezt a jogot elveszíti.

A tudatlanság akkor szűnik meg, amikor mindent a valóságnak megfelelően mutatnak be, és amikor minden ismeret rendelkezésére fog állni mindenkinek, a számára legmegfelelőbb módon.

DALLAMOK ÉS MŰVÉSZETEK

Az ember még mindig elmaradottnak tekinthető, mert képtelen közös nyelvet beszélni. Mindaddig, amíg az ember meg nem valósítja ezt a lehetetlennek tűnő emberi vágyat, addig ugyanazon, a minden nép által ösztönösen beszélt nyelven fogják kifejezni az örömet, a szomorúságot, a jót, a rosszat, a szépet, a csúnyát, a szerencsét, a szerencsétlenséget, az elmúlást és az öröklétet, a szeretetet és a gyűlöletet, a színeket, az érzelmeket, az ízléseket, a hangulatokat.

Magát a viselkedést is az a reagálás fogja megszabni, melyet a nyelv hangzása által a hallgatóban létrejövő érzélem kivált.

Jelenleg nem jelentheti a megoldást egyetlen közös nyelvnek a megtanulása, bármelyik legyen is ez a nyelv. Ez a kérdés mindaddig megoldatlan marad, amíg a nyelvek egységesülési folyamata keresztül nem ment több perióduson és nemzedéken, és amíg meg nem szűnik az öröklési tényező szerepe e nemzedékekben, megfelelő idő elteltével.

Ugyanis az elődök érzelmei, ízlései és kedve alakítják a fiak és unokák érzelmeit, ízléseit és kedvét. Ha az elődök különböző nyelveket beszéltek, az utódok viszont már közös nyelvvel rendelkeznek, ettől még az utódoknak nem lesz szükségszerűen azonos ízlésük is, csak azért, mert közös nyelvet beszélnek. A közös ízlés csak akkor valósulhat meg, ha az új nyelv közli a nemzedékről-nemzedékre öröklődő ízlést és érzést.

Amikor egy embercsoport gyász idején fehérbe öltözik, egy másik meg feketébe, akkor ez azt jelenti, hogy e két csoport érzelmei e két színhez igazodnak. Egyikük ugyanis gyűlöli a feketét, a másik meg szereti, illetve fordítva. Ez az érzés fizikai hatást gyakorol a sejtekre, a részecskékre és azok mozgására. Ezt a hatásmechanizmust az öröklés közvetíti.

Az örökös automatikusan gyűlöli azt a szint, melyet az örökhagyó is gyűlölt, mert örökölte az örökhagyó érzelmeit is. Ugyanis a népek is csak saját művészetükkel és örökségükkel éreznek rokonságot. Az öröklési tényező miatt a népek nem éreznek rokonságot mások művészetével, még akkor sem, ha ezek a különböző örökséggel rendelkező népek jelenleg egy nyelvet beszélnek.

Ez a különbség, habár kisebb mértékben, de még egyetlen nép csoportjai között is megjelenhet.

A közös nyelv megtanulása nem jelent problémát. Ugyancsak nem problematikus mások művészetének megértése, ha ismerjük nyelvüket. A probléma az, hogy lehetetlen mások nyelvével, valóban érzelmi módon azonosulni.

Ez mindaddig lehetetlen is lesz, amíg meg nem szűnik az öröklésnek a testre gyakorolt hatása.

Az emberiség mindaddig elmaradott állapotban marad, amíg nem beszél az ember olyan közös nyelvet, melyet öröklés és nem tanulás révén szerzett meg. Ennek a célnak az elérése viszont csak idd kérdése, ha a civilizáció nem pusztul el.

SPORT, LOVAGLÁS, MOZI

A sport vagy magánjellegű, mint az ima, amit az ember egyedül végezhet akár egy bezárt szobában, vagy közösségi jellegű, amit a sportpályákon üzhet, s ami hasonló a templomban végzett imához. A sport első módoszata az egyént érinti, míg a második az egész nép ügye. Sportolni mindenkinek kell, s nem szabad hagyni, hogy bárki is a nép helyett tegye ezt. Ostoba dolog lenne, ha a tömegek azért mennének az imahelyre, hogy csak bámulják, amint más, vagy mások imádkoznak, ők pedig nem vesznek benne részt. Ugyanígy ostoba dolog, hogy a tömegek azért menjenek a sportpályákra, hogy egy, vagy többjátékost bámuljanak, miközben ők nem vesznek részt a játékban.

A sport olyan, mint az ima, vagy az evés, vagy a fűtés és a szellőztetés. Ostobaság lenne, ha a tömegek azért mennének egy étterembe, hogy azt bámulják, amint egy, vagy több ember eszik. Az is ostobaság lenne, ha hagynák, hogy egy, vagy több ember élvezné helyettük a fűtés vagy a szellőztetés örömét. Ugyanígy ésszerűtlen az is, hogy a társadalom megengedje, hogy egy személy, vagy egy csapat monopolizálja a sportot a társadalom kizárásával, s ráadásul a társadalom fizesse ennek az egyéni, vagy csoport-érdeket szolgáló monopolizálásnak a költségeit. Hasonlóképpen megengedhetetlen a

demokráciában, hogy a nép lehetővé tegye egyetlen személynek, vagy csoportnak, — legyen az párt, osztály, szekta, törzs, vagy parlament, — hogy helyette döntse el sorsát, vagy határozza meg szükségleteit. A magánsport csak azokat érinti, akik azt saját felelősségükre és saját költségükre üzik.

A közsport az emberek általános szükségletét jelenti, s demokratikusan elképzelhetetlen, hogy bárki is helyettesítse őket ebben. Ez a helyettes ugyanis fizikailag nem tudja közvetíteni mások számára, hogy testileg, vagy szellemileg milyen hasznot húzott a sportból. A demokráciában egyetlen személynek, vagy csapatnak sem lehet joga arra, hogy monopolizálja a sportot, vagy a hatalmat, vagy a közjavakat, vagy a fegyvereket.

Jelenleg a világon a sportklubok képezik a hagyományos sport alapjait. Ezek szerzik meg mindazokat az összegeket és nyilvános lehetőségeket, amelyeket az állam juttat a sport számára. Ezek az intézmények valójában társadalmi jellegű monopolista eszközök és éppen olyanok, mint a diktatórikus politikai eszközök, amelyek kisajátítják a tömegek hatalmát, vagy a gazdasági eszközök, amelyek monopolizálják a társadalom vagyonát, vagy a hagyományos katonai eszközök, amelyek a társadalom fegyvereit monopolizálják.

Ugyanúgy, ahogy a tömegek kora elpusztítja a közjavakat, a hatalmat és a fegyvereket monopolizáló eszközöket, el kell pusztítani a sporthoz, lovagláshoz és egyebekhez hasonló társadalmi tevékenység monopolizálását szolgáló eszközöket.

Azok a tömegek, amelyek felsorakoznak egy jelölt támogatására, hogy az képviselje őket, amikor sorsuk eldöntéséről van szó, abból a lehetetlen feltételezésből indulnak ki, hogy ez a jelölt valóban helyettesíteni fogja őket, s az ő nevükben testesíti meg méltóságukat, szuverenitásukat és álláspontjukat. Ezek az akaratuktól és méltóságuktól megfosztott tömegek így arra vannak kárhóztatva, hogy pusztán szemléljék, amint valaki olyan tevékenységet végez, amelyet természetesen maguknak a tömegeknek kellene csinálniuk.

Ugyanez a helyzet azokkal a tömegekkel is, melyek nem saját maguk sportolnak önmaguk érdekében. Erre részben tudatlanságuk miatt képtelenek, részben pedig azért, mert a monopolista eszközök kizsákmányolják, s arra ösztönzik őket, hogy a sport helyett inkább szórakozzanak, nevéssenek és tapsoljanak.

Ugyanúgy, ahogy a hatalom, a sport is a tömegek birtokában kell, hogy legyen. És ugyanúgy, ahogy a javak és a fegyverek a tömegek birtokában vannak, ugyanígy a sportnak is, mint tömegjellegű társadalmi tevékenységnek, a néphez kell tartoznia.

A közsport a tömegek egészét érinti. Az egész népnek joga van rá egészségügyi és pihenési megfontolásokból. Ostobaság lenne, ha hagynánk, hogy egyes személyek, vagy csapatok monopolizálják, élvezzék kizárólagosan egészségügyi és szellemi előnyeit, s közben a tömegek biztosítsák erre a lehetőségeket, viseljék a közsport költségeit.

Az a sok ezer ember, aki betölti a stadionok lelátóit, hogy onnan bámuljon, tapsoljon és nevéssen, valójában azokkal a tömegekkel azonos, amelyek képtelenek arra, hogy maguk sportoljanak. Ezek gubbasztanak a stadionok padsoraiban, s tétlenül tapsolnak azoknak a bajnokoknak, akik elragadják tőlük a kezdeményezést, egyedül uralják a pályákat, s élnek mindazokkal a lehetőségekkel, melyeket a tömegek az ő számukra biztosítanak.

A nyilvános stadionok lelátóit azért tervezték, hogy a tömegeket távol tartsák a pályáktól, vagyis hogy megakadályozzák, hogy a tömegek is hozzáférjenek a sportterekhez. A stadionok kiürülnek és leomlanak azon a napon, amikor a tömegek bevonulnak és közösen sportolnak a stadionok és játékterek közepén, mert rájönnek, hogy a sport nyilvános tevékenység, melyet gyakorolni kell és nem szemlélni. Egyébként még a jelenlegivel ellentétes helyzet is ésszerűbb lenne, tudnillik az, hogy egy tehetetlen és közömbös kisebbség legyen a szemlélő.

A stadionok lelátói akkor fognak eltűnni, amikor nem lesz senki, aki odaülne. Azok az emberek, akik képtelenek arra, hogy hősi cselekedeteket vigyenek végbe az életben, akik nem ismerik a történelem eseményeit, akik képtelenek a jövőt elképzelni, akik komolytalanok az életben, azonosak azokkal a hétköznapi emberekkel, akik megtöltik a színházak és mozik széksorait, hogy szemléljék az élet eseményeit, s megtanulják, hogyan peregnék ezek. Olyanok ezek az emberek, mint a diákok, akik

beülnek az iskolapadokba, mert tudatlanok, s ráadásul még analfabéták is.

Azoknak, akik maguk alakítják életüket, nincs szükségük arra, hogy a színpadon, vagy a filmekben játszó színészek közvetítésével figyeljék, hogyan halad az élet. Ugyanígy, azoknak a lovasoknak, akik maguk tartják lovuk gyeplőjét, nincs szükségük arra, hogy odaüljenek a lóversenypályák szélére. Ha mindenkinek lenne lova, nem lenne, aki csak nézne és tapsolna a versenyen. Az ülő nézők csak azok, akik képtelenek erre a tevékenységre, mert nem tudnak lovagolni.

Hasonlóképpen a beduinok sem érdeklődnek a színház és a mozi iránt, mert nagyon keményen és komolyan dolgoznak egész életükben. Komoly életet élnek, ezért a színjátszást kinevetik. A beduin társadalmak nem szemlélik a játékosokat, hanem kollektíván vesznek részt a szórakozásban és a játékban, mert ösztönösen szükségét érzik ezeknek, s minden külön magyarázgatás nélkül csinálják.

A különböző típusú ökölvívó és birkózó sportágak bizonyítják, hogy az ember még mindig nem szabadult meg a vadak viselkedésétől. Ezek csak akkor fognak megszűnni, ha az ember feljebb lép a civilizáció lépcsőjén. A pisztolypárbajokat és emberáldozatokat megszokott gyakorlatnak tekintették az emberi fejlődés egy adott korszakában. Ezek a vad szokások azonban már évszázadokkal ezelőtt megszűntek.

Ma az ember már csak nevet ezen és sajnálja, hogy valaha ilyen dolgokat művelt. Ez lesz a sorsa az ökölvívásnak és a birkózásnak is néhány évtized, vagy évszázad múlva. A másoknál civilizáltabb és bölsebb emberek azonban már most is képesek arra, hogy ettől a vad gyakorlattól megszabaduljanak, s azt se maguk ne folytassák, se másokat erre ne bízassanak.
